

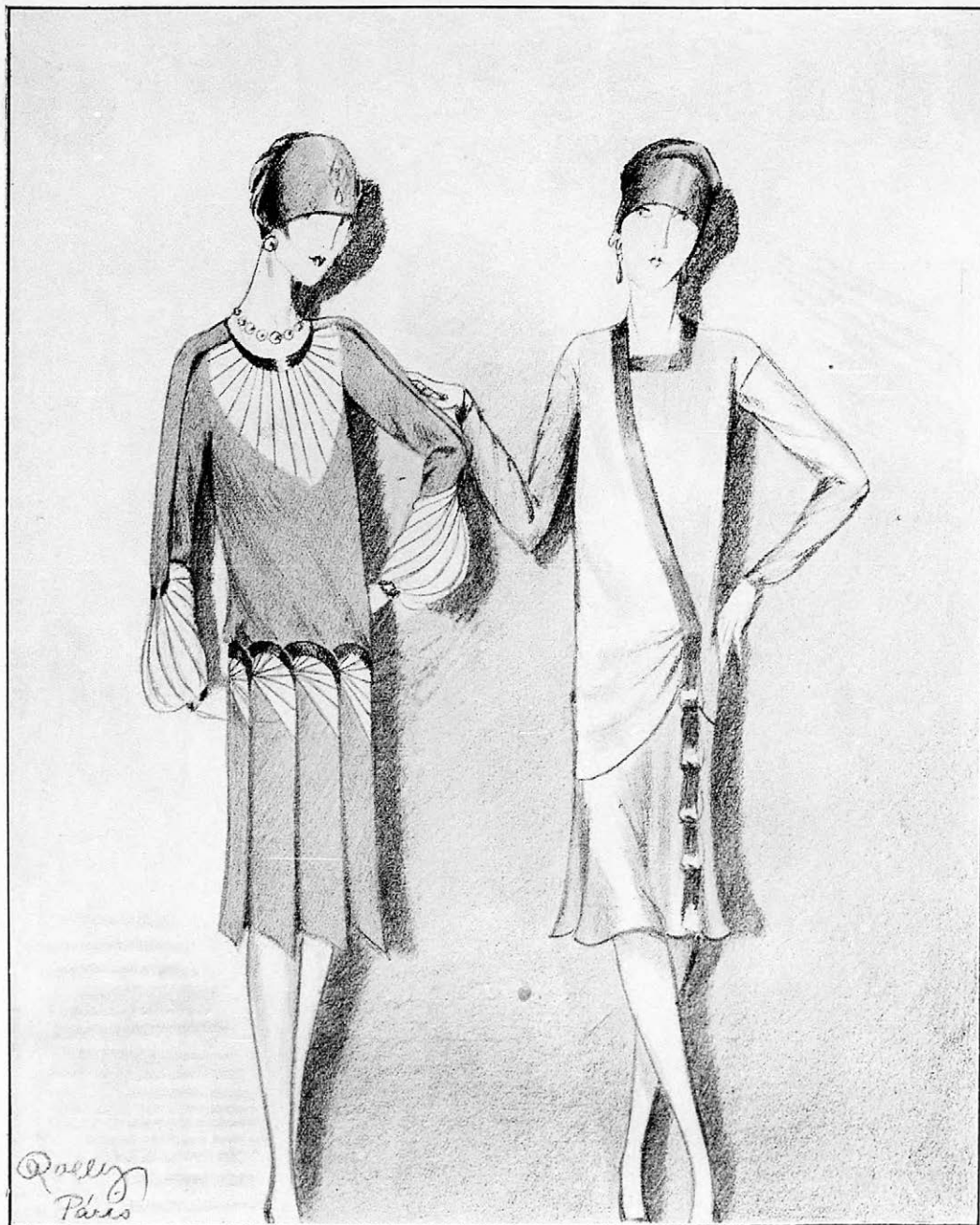
MAGYAR URASSZONYOK LAPJA

Veres felbetele V., Harmincead-uccu 3

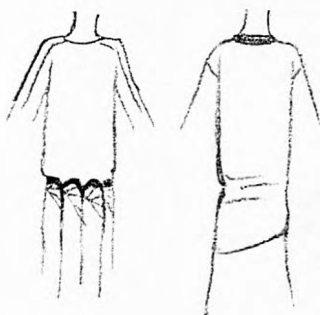
SOROG ANTALNÉ ÉS GYERMEKE

1

2

1

2

1. Crépe satin ruha betétekkel.

2. Crépe de chine ruha lamé disszel.

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat * Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án * Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai-utca 37. szám. (Berlini-tér sarok) * Előfizetési ár: egész évre 17 pengő, félévre 9 pengő, negyedévre 6 pengő.

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

A magyarság irredentizmusa

Mintha már a Wells híres időgépén kellene visszaszállnunk abba a korba, amely felszaggatott magyar sebek vére hullásától piroslott, összetört magyar szívek sóhajától nyögött. Csakugyan olyan messzi került mögénk az a borzalmas esztendő, amely a magyar kálváriajárás utolsó, legszörnyűsebb állomása volt: — Trianon? Csakugyan kialudt volna a dacos fogadkozás, a keserű harag, ökölszorított tehetetlenség emésztő lázában fellobbant tűz, amely jóslatos reménységgel írta fel az Ég kárpitjára: Nem, nem, soha! Emlékezzünk!... S ha elborongva, krisztusi tördőfessel a szívünkben, ismét visszatérünk Wells időgépén a mi mai életünkbe, nem rettenünk-e vissza, vajjon a csüggedtségnek, az aléltágnak, a belenyugvásnak, ennek a pokolian ázsiai eredetű magyar átoknak attól a sűrű, fojtogató ködétől, amely itt az elméket és a lelkeket elborítja?...

Emlékezzünk!... Mit jelentett 1920-ban a „Nem, nem soha!” és mit jelent ma? Akkor a föltámadás vigaszos harsonája volt, — ma a megszokottság hideg, lélektelen formalizmusa. Akkor egy eltapodott nemzet sírta ki benne a fájdalmát és élte ki benne a jövő új boldogságát, — ma egy eltapodott, de széttöröttségében elfásult társadalom száján csak már mint valami gramofónlemez fakó hangja vonaglik el fáradtan és halóványan a tegnapi kürtző. Eljutott ime a magyar irredentizmus is ahhoz a stációhoz, ahol olyan tragikusan torpant meg annyi szent nemzeti fogadalom, annyi szent nemzeti eszmény: eljutott a fráziszerűséghez, az ünnepi szónoklatok, a törzsasztali pohárköszöntők alárendelt szerepéhez és mi sikongva kiáltunk fel: „Nem, nem, soha”, — ennek nem szabad megtörténnie.

A magyar irredentizmus eleven valóság, a magyar irredentizmus a mi életünk, lelkünk és vérünk. Ha annyi drága szándékot, annyi nemes törekvést, annyi szárnyaló akaratot lejárattott már a megszokottság halálos betegsége, ezt az egyet nem dobjuk oda martalékkul a frázis-molochnak! Acélos kézzel nyulunk bele a kohóba, ahol a nemzeti célok aránya szőlősalakjává torzul és kiragadjuk belőle az ércet, a gondolatot. A frázis csak hadd fortyogjon, kavargon tovább a kohóban. Mert az irredentizmus nem frázis, ezt nem engedjük körmönfont újságcikkek frazeológiájával elnyüveszteni, alkalmi tósztozók hig szellemi generál-saftjában elsikkadni.

A magyar irredentizmus: a magyar élet, a magyar jövő. A szebb holnap, a fehérebb kenyér, az ízesebb gyü-

mölcs, a több jólét, a kisebb nyomor, a több születés, a ritkább halál. A Minden. Ábrándozunk?... Lázalmok közt vergődik a lelkünk?... Lehet. De mi az ábrándjainkról az álmainkról nem mondhatunk le akkor sem, ha a hidegen latolgatott józanok vagy éppen a szájukat bigyesztő hitelenek a valóság jeges vizével kényszerítenek ébredésre bennünket. Álmodni akarunk. Visszaálmodni a holnapba a boldog tegnapot, beleálmodni az életünkbe a Jókai, a Petőfi, a Kossuth Nagy-Magyarországát, makacsul belefogódzni az álmom melengető vánkosaiba, elringatni lelkünket az új győzelemmel felharsanó himnusz szárnyain és idevarázsolni s mindig a szemünk elé tartani a magyar igazságot, a magyar akaratot.

Hogy ez az igazság és ez az akarat most nem opportunus? Lehet. De mi nem csinálunk politikát. Mi csak álmodozunk. Hogy ez az igazság és ez az akarat rengeteg akadályba ütközik? Lehet. De mi nem állunk oda se buzógánnyal, se géppuskával, se robbanógázzal, — mert a mi fegyverünk minden technikánál és kémianál hatalmasabb. A mi fegyverünk: a mi lelkünk.

Délibábot kergetünk?... Ne higyjétek. Fülledt nyári délután az Alföld szikrázó levegőjében mesebeli tündérpaloták, márványcarnokok és boltozatos kupolák varázslatos képe lebeg, aztán egy szélfordulással, egy fuvalattal eltűnik. És fölébred a vágy a föld egyszerű emberében: oh, ha egyszer oda be is mehetnék! És ez a sóvárgás erő ad neki, hogy tovább dolgozzon, többet dolgozzon és többet akarjon. Mi is csak így kergetjük a délibábot. Fölcikkázik réveteg szemünkben a régi Nagymagyarország tündérkertje. És azt mondjuk: oh, csak még egyszer ott lehetnénk! De hozzátesszük: és mindent el is követünk, hogy még egyszer és aztán örökkön-örökké ott legyünk.

És itt a különbség köztünk, álmodozók, meg azok közt, akik azzal hivalkodnak, hogy ők „reálisan gondolkodnak”, ők „számolnak az adott körülményekkel” tehát belenyugszanak a „változhatatlanba.” Így derül ki, hogy az álmodozóknak van akaratuk és hogy a realitás hívei a tétlenség ágyán hevernek. Mert aki egy nemzet álmát álmodja, azt nem puhítja el az álmódás. Az ilyen álmom az erőgyűjtés, az izmok edzésének, az akarat kikovácsolásának szakadatlan tréningje. Ilyen értelemben irredenták vagyunk és a frázissá foszlott irredentizmust a magyar igazság és a magyar élet szent nedveivel tápláljuk, mignem végső föltámadásra serkentjük.

LOHR MÁRIA KRONFUSZ VEGYTISZTÍTÓ, CSIPKE, TISZTÍTÓ ÉS KELMEFESTŐ

GYÁR ÉS KÖZPONT: BUDAPEST, VIII., BAROSS-UTCA 85. SZÁM * TELEFON: JÓZSEF 2—37

Játszik a sors

Irta: Égly Antal

Nem tudom, hogy miért éppen ezt a címet adtam, hogy „Játszik a sors.”? Épp úgy nem tudom, mint azt sem, hogy miért akarom elmondani ezt a történetet, amely talán meg sem történt... vagy megtörtént?... tudja Isten?! De csönd van: lelkemben színek szárnyalnak és mind kivágnak a napfényre. Értelmük betübe ömlik, irok... Miért? Ezt sem tudom. Csak jön. Színek és színek és megint színek. Utjukra kell, hogy bocássam őket. Fényük fájjon másoknak is: vigyék el tőlem ezt az ordító csöndet és szorítsák, préseljék a pillanat fájdalomát azoknak a szívébe is, akik most messze vannak tőlem, de akiknek épp oly jól esik az álom, akiknek fáj, olyan igazán, a mások bánata, mint nekem... Csak azok fussanak tovább e

Dr. Karácsonyi Lajos lapunk zenei munkatársa.

sorok utjain végig, akiknek van lelkük és akiket leköt, megdöbent az a végtelen, színes játék, amelynek rendezőjét nem ismerjük s akinek kezében a mi lelkünk — az emberi lélek! — a labda. A valót nem árulom el: kifacsarom a történet nyakát — mint már azt mi: mesélőemberek, tenni szoktuk — és a világra bízom, hogy megnyit higgyen el belőle, hogy hol találja föl benne az igazságot...

A rekedt csöndben szeliden zümmög egy idetévedt légy. Az utcáról álmosan borong az élet. A hallgatóság homlokán merev ráncokba szalad a türelmetlen kíváncsiság. A levegő fojtott, a Nap bekandikál az ablakon, fénye megfürdeti a száraz, kiterített aktákat.

Az elnök feláll. Kopasz, nemtörődöm bajnoka az igazságnak. Inkább morog, mint beszél:

— A magyar állam nevében!...

A cipők koppannak: zizeg a selyemszoknya, a mozdulatlan lábak nekimerednek a földnek. A közönség vár, a rengeteg szempár hol az elnök arcát kémleli, hol a vádlott éapadt, magas homlokára fut.

— A magyar állam nevében, Bonyhády Pált, az ellene emelt vád és következményei alól, a törvényszék fölmenti...

A vádlott magas, vállas, negyvenes, széparcu férfi. A vád ellene az volt, hogy feleségét moriummal megmérgezte. Vallomásaiban azonban úgy mondta el, hogy felesége véletlenül vett be nagyobb adagot a kelleténél: ő már feloldott egy pirulát a vízben, miről felesége nem vett tudomást és még hozzákevert egyet... Megitta. Mikor reggel költögetni kezdte, az asszony már nem élt... Eltemették. Bonyhády majd megőrült. Utána akarta a gödörbe vetni magát, csak jóbarátai tartották vissza.

Mignem a temetés után egy héttel névtelen levélben följelentették. A rendőrség kihallgatta: ziláltan beszélt. Hadart. Ellentmondásba keveredett önmagával. Letartóztatták.

Most itt áll a közönség előtt. Mint annyiszor régen, ha kitapsolták a színpalok elé. Fáradt, összerokkant. Az álomkórság szobrát lehetne megmintázni róla. Bonyhády Pál, a világhíres zeneszerző! A közönség hü maradt hozzá: vele éreznek. Tudja jól. Épp úgy, mint azt, hogy most már szabad. Mehet vissza az életbe, tovább futhatja dicsőséges, ezerszer elirigyelt, megcsodált pályáját. De nem mozdul. Csak remeg, mintha vivődnék önmagával. Később szólni kezd. Nehezen, törekenyen buggyan ajkáról a szó. Már-már húznak belőle, annyira érdekes, nemvártan titokzatos, amit mond:

— Tekintetes törvényszék!... Méltóságos elnök ur!... Nem!... Nem!... ezerszeresen nem fogadom el a kegyelmet!... Gyilkos vagyok, hazudtam, mikor mást vallottam. A szintiszta igazságot most fogom elmondani... Nem tudnám magammal vinni titkomat, megölne, megfojtana...

Az arcokra pir szökik. A bágyadt bőrű bíró kipirul. Mindenki csupa fül, lázas, türtőzhetetlen kíváncsiság.

Bonyhády, a világhírű zeneszerző, hangja szeliden, szinte félénken muzsikál. Olyan, mintha most is melódiát zengne: fásult, korszerű, beteg szonátákat, amelyek lágyan hullnak ajkáról és amelyek mégis megrázzák a lelket, szívet egyaránt:

— Sorjában mondok el mindent: egy napon, Nizzában, a Grand Hotelbeli szobámban fásultan ültem. Alkonyodott. A tenger sirt, én ébren álmodtam és olyan szomorúnak, elhagyottnak éreztem magam, mint még soha.

Ekkor hegedűszót hallottam. Az illető nem volt művész, de tiszta szívből játszhatott, mert még az én lelkemben is felsírt visszhangja. Ugy éreztem, hogy most, azzal a másik bohócszívével, el tudnék beszélgetni. Átadtam inasomnak a névjegyemet, hogy jelentsen be a szomszédnál, le akarok nála vizitálni. Megtörtént. Az inas azzal tért vissza, hogy akihez küldtem, örömelel fogad. Bekopogtam. Elképzeltetik zavaromat, mikor egy női budoárban találtam magam. És visszatérni már nem lehetett.

— Je vous baise la main — motyogtam franciául, mire ő magyarul felelt:

— Isten hozta. Büszkévén tesz látogatásával. Foglaljon helyet, gyujtson rá.

Leültem. Minden úgy ömlött körém, mint egy előre kieszelt novellában. Otthonosan beszélgettünk a művészetről, különböző felfogásokról. Lassan, lassan annyira belelemedgettünk a beszédbe, hogy észre sem vettük az elfutott időt.

Attól a naptól kezdve gyakran voltunk együtt. Kirándultunk Monaco minden szép és közeli fekvésű helyeire. Megértettük egymást: az ő lelke is olyan volt, mint az enyém: rajongó és melegségre vágyó.

Egy hét leforgása után, ha dal született bennem, az áriák mögül az ő lengő, lányos alakja lejtett felém. Melódiámnak ő adott vért, emléke melegséget, s a vágyam egyre egyre közelebb vitt hozzá. Megszerettem.

Együtt tértünk vissza Pestre. Megkértem, hozzámjött. Házasságunk után nem hogy lanyhult volna szerelmünk, de állítom, hogy minden nappal nőtt. Nem tudom leírni azt a rengeteg, tulfutott érzést, amely bennünk kavargott egy-egy álmos, havas téli délutánon. Biztunk egymásban a hihetlenségig és én mégis féltem. Bizonytalanul bár, de bennem élt, hogy tragédia lappang hátunk mögött. Ha fejt mellemre hajtotta, érezni véltem egy fagyos kezét, amely szétszakítani igyekszik bennünket. Végtelenül kínlódtam és elmondani mégsem mertem néki semmit, mert hisz mindennek nem volt alapja.

Mígnem egyszer!... A szegedi gyorsal jöttem haza. Délután volt. Tavasz. Unatkoztam. Lelkem hozzá vágyott.

Rajtamkívül még csak ketten ültek a kupében. Beszédük nem kötött le mindaddig, míg meg nem üti a saját nevem fületem:

- Es Bonyhády szerette?
- Halálosan.
- Érdekes... De miért nem vette el?
- Na hallod, szegény dijként.

Az apámról beszéltek. Idegesen figyeltem. Valami azt sugta, hogy most nyomára jövök valaminek.

Elmélázva, blazirtan, csak éppen, hogy mondjon valamit, mondta az egyik:

- Ezek szerint Jolán, a saját bátyjának a felesége...

Kiütött a veriték. Lázás lettem pillanatok alatt, majd dideregtem: csak órála lehet szó, Jolán! Az én mindenem. Álmom, megvalósult ábrándom. És most, itt előttem, porbahullt apám bescülete, de magával rántotta az én életemet is.

Kétségbeesetten rohantam haza. Jolánt elkerültem, biztosan akartam látni. Olyat tettem, mint még soha: apám rámmaradt leveleit, amelyek ereklye számba mentek előttem, sorra elolvastam. Végül ráakadtam egyre. Így szólt a vége:

„Jolánka egészséges. Imádkozik Érted minden este... Szegény, ha tudná? Szeresd őt is nagyon... Forrón csókol a te hű Helénád...”

Heléna, az anyósom neve. Már rég meghalt. Jolán mesélt ugyan arról, hogy apámat ismerték, de erre sosem gondoltam volna. Ki ad nekem biztos választ. Megőrülök — gondoltam és éreztem, hogy az a fagyos kéz most felém nyúl és áldozatot kíván. Egyet közüllünk holtan akar látni...

... A többit már tudják, uraim: egy pirula helyett kétöt kevertem a pohárba. Jolán elaludt örökre, mielőtt még megtudhatta volna a valót.

A névtelen levelet én irtam a rendőrségnek. Nem lettem öngyilkos, mert tudom, hogy rettentő bünömért nem lenne méltó büntetés a halál... csak az örjítő, az üres csönd, az egyedüllét!... Korbácsolja lelkemet az a gondolat, hogy megöltem azt, aki egyedüli volt nekem a földön és akit mégsem tudtam volna soha többé megölelni, mert ott kísértett előttem szüleink multja.

Egy göres: a sors kötötte, egy dilemma, amelyet kihozni, megoldani önök hivatottak!... ez a szintisza igazság, várom az ítéletet, amelybe már előre megnyugszom...

Rózsahullás

Irta: Gergoretz Jenőné

A szobában félhomály volt, az óra láncá perregve szállt alá. Az öregasszony elgondolkozva kötögetett, tüi csattogtak, a szeme az ablakon keresztül a multba nézett, de vonásai nem enyhültek meg, nem talált multjában jót, békítőt, amire szívesen gondolt volna. Szigorúak és katonások még most is a mozdulatai, csak fáradtnak látszik, nagyon fáradtnak.

A tiszta fehér ágyban egy fiatal asszony feküdt hanyatt, az ablak felé néző bús tekintettel, a keze mozdulatlanul nyugodott a paplanon. Az öregasszony kötötűi össze-összekoccanva csattogtak, a fiatalabb nézte, nézte, látszott, hogy akar valamit mondani, de hallgatott. Egy idő múlva nehezen, féloldalt felülve nyujtotta a kezét, hogy elérje a vizet, de nem volt annyi ereje, hogy felemelje a korsót és öntsön magának. Visszadült ismét és nézett kifelé, de a szomjuság nem hagyta pihenni, megpróbálkozott újra a korsóval. A zajra odanézett az öregasszony.

- Nem tudsz szólni? Talán az is terhedre van?

— Nem akartam zavarni, mama kérem, olyan jól, olyan nyugodtan ült.

— Bizony el is vagyok fáradva, egész nap szaladgálok. Fiatalasszonyt hozott a fiam a házhoz s nem hogy könnyebb lenne, de még több dolgom van, egy év óta beteg vagy!

- Nyögve felállt s az ágyhoz tartott.

— Nem érdemes így élni, nyugalom nélkül, most ülttem csak le, máris fel kell állnom.

- Nem akartam, mama, vártam volna még.
- Az nem beszéd!

Dörmögött az öreg és vizet öntött.

— Miért nem tartod a tenyered alá? Csöpögni talál a víz, vizes lesz az ágynemű, ki bírja ezt a sok mosást? Mocc is csupa ágynemű van a mosásban, csak a szappan menyinyibe került a mult hónapban.

- Tudom.

— Tudom, tudom! Hát azt tudod-e, hogy az orvos fél éve nincs fizetve, a patikában is tartozunk. Én pedig nem bírom ezt a sok dolgot, öreg vagyok, nehéz a testem-lelkem, pihenni vágyom s csak dolgozom, dolgozom megállás nélkül. Egyszer összeszedem magamat és elmegyek, van nekem anyim, amiből megélek, aztán csináljatok, amit akartek.

— Igaza van, mama! — mondta a fiatal asszony csendesen.

— És az urad is, ahelyett, hogy itt lenne melletted, egész nap kószál, mindig a Péteriéknél ül, most is ott van biztosan.

- Azt mondják, a Borkához jár — suttogta a beteg.

- Ki mondta? — lepődött meg az öreg asszony.

— Még a szél is megsugja. Minden látogató ezt rebesgeti.

— Nem lehet az igaz! — vélte az öreg asszony, aztán leült ismét az ablakhoz, de nagyon elcsöndesedett. Nem lehet igaz! Az ő fia, az ő bescületes fia, sem apja, sem anyja nem volt olyan.

Most megszólalt a beteg, látszott rajta, hogy amit mond, arra már régen készül, hogy sok álmatlan éjszakáján át meghányta-vetette, önmagával vitatkozva, küzdve, de elhatározva, hogy így lesz.

— Mama, kérem... nagyot sóhajtott, nehezen ment a beszéd, de csak folytatta — meggondoltam, nagyon átgondoltam... sajnálom a Sándor... agát is sajnálom, segíték ezen, segíték, ahogy tudok... válok a Sándortól... Akkor szabad lesz, nem kötöm tovább a betegágyamhoz. Isten tudja, meggyógyulok-e, vagy így fogok kinlódni tiz-tizenöt éven át. Így mondta az orvos, őszintén megmondta, én kértem rá. A tiz-tizenöt évből még csak egy mulott el, hol a többi... A Sándor elveheti Borkát, a mama pedig nem lesz betegápoló, pihenhet!

- Az öregasszony ránézett a fiatalra.

- És te hová mennél?

— Hová? Ez az, hogy hová? Haza? Mikor már alig

Az illatszer vezető világmárkái és a
valódi ambroyal
 költni napi áron alul egyedül kapható

volt LENGYEL GY. és L.

„RENAISSANCE“ ILLATSZERTÁR
VI., Nagymező-u. 20.

Fővárosi Operettszínházzal szemben.

várták, hogy férjhezmenjek, még négy leány jött utánam, alig férnek el a szűk kis szobában. Majd valahová, kórházba vagy haza, ahol lesz hely!

Az öreg hallgatott, később bizonytalan hangon mondta.

— Nem igaz az, hogy a Borkához jár!

— Lehet, hogy még nem, de majd igaz lesz. Ha nem a Borkához, hát máshoz, ugy annak a rendje, nem őrizhet engem az egész életén keresztül. Nem vagyok én öröm neki, csak nyűg. Biztosan vannak olyan gondolatai, ha nem is mondja, — hogy jó volna tőlem megszabadulni — még ha a halál utján is. — Így lesz jó, mama. Majd meggyújtja a lámpát, támassza fel párnával a hátamat s adjon ide tintát és papírost, írok a Mátyás bácsinak, ő ügyvéd, szegény anyám öccse, elintézi, nem fog pénzbe kerülni. Nem akarok én senki utjában lenni!

Nehezére esett, de elmondta. Meg is könnyebbült, mintha gyónt volna. Régen készült erre, de mindig várt valami jobbat, gyógyulást, de nem jött.

Mindketten hallgattak. Az anya átérezte a fiatal asszony szomorú sorsát és a fiára is gondolt, az egészséges szép, fiatal fiára, akinek egész élete ide lesz kötve ehhez a beteg szobához, ehhez az ágyhoz, egy szomorú, később nyűgös beteghez, így fogja leélni az életet. Mulatozók közé nem mehet, mindjárt megszólják, más asszonyával nem beszélhet, gyanuba fogják, mert otthon az asszony, a beteg asszony... Melyikhez legyen hát irgalmas az anya? Melyikhez?

Tünődve nézett ki az ablakon, friss, illatos szellő lebegtette meg a függönyöket, s az ablak alatt álló rózsafa szirmait felkapva, becsapta a beteg ágyára. Hullott a fehér rózsaszírom a paplanra, a fehér, erőtlen kezekre, s egy rászállott a fiatalasszony fekete bársonyos szemére. Lezárta, ne áruljon el semmit annak a töprengő öregasszonynak, hogy fáj-e, nem fáj-e, amit mondott? Szereti-e, nem szereti-e a fiát? Összeszedegette a szirmokat, nézte-nézte. Ez a rózsafa, ez látta őt boldognak. Mikor? Régen volt, olyan nagyon régen! Az arcához vitte a virágot, olyan illatos, olyan drága. Vajjon látta-e, nézett-e erre a virágra Sándor, a férje? Mikor még együtt ültek a fa alatt és a hajukra hullt a rózsaszirma és ezen olyan jól tudtak nevetni.

Elnézett a kert felé, kiszaladt egy könnye, azt gondolta, hogy az öregasszony nem vette észre, hirtelen letörtülte és befordult a falnak.

Az öreg azonban látta, nézte, megérezte a fiatal fájalmát. Csendesen tett vett a szobában, kivette kopott retiküljét a szekrényből, megnézte benne van-e a pénzecskeje? Aztán feltette a fejére espikés bőbitáját s csendesesen megindult a kerten keresztül, de előbb megállt a rózsafa előtt és nézte, hogy a szél az utolsó rózsaszirmait fujta le. Nincs több, nincs, minden mulandó! Söhajtott és ment tovább.

Péteriék kapuja előtt megállt, megint gondolkozott, nehezére esett bemenni, de mégis megtette. A fiát kereste.

Ott állt a fia egy nagy eperfa alatt, szedegette a nagy-szemű epret s leadogatta tenyerén a leánynak. Egészségesen, teleszájjal nevetett, még a vállai is remegtek bele, amint Borkával évődött. De szép egy pár voltak. Fekete, mint a cigány a férfi, még a fúrtei is karikáztak, vállac, magas, a karja csupa izom, szétroppantaná a leányt, ha ölbekaphatná, de az csak játszik vele, fiatal, piros arca élvezeg, nevető szája csupa egészség.

Nézi, nézi az öregasszony. Így képzelte el ő ezt valamikor, hogy Sándor feleségül veszi Borkát, a gazdag asztalos dolgos kezű, dalos, nevető leányát. De hát Sándor akkor Pesten tanult, Borkát pedig csak haszontalan, kis esitri, sápadt, csöndes, halkszavu szegény leánynak tartotta. De neki finom urikisasszony kellett.

— Jó hallgatni a nevetésedet, Boriska, — mondta a férfi, — otthon csak szomorú arcokat látok. Matild nem panaszkodik, de éppen elég ránézni.

— Minek vette el! — felelte a leány kegyetlenül, — akkor is sánta volt már!

— Nem, nem volt sánta, alig észrevehetően húzta a lábát s az orvosok azt mondták, Pöstyénben meggyógyulna. De hol van tőlünk Pöstyén. Semmi nélkül kezdtük az életet, alig tudtunk megélni, s most már nem is tudja emelni a lábát, egész nap fekszik és kinéz az ablakon.

— Magát várja! Tudja, hogy itt van!

— Honnan tudná?

A leány rántott egyet a vállán.

— Az az ő gondolja!

Ekkor a kapu felé nézett a férfi, ott állt az anyja, magához szoritva kopott kis táskáját. Még küzd benne az anya az irgalommal s ahogy előre hajlik, a bőbitájáról kezére hull egy rózsaszírom, otthonról hozhatta, most maga előtt látja a beteg asszony bus tekintetét, önkénytelenül összekulesolja a kezét.

— Sándor!

A férfi elsápad.

— Talán Matild rosszul van?

— Gyere haza, Sándor!

— Miért nem megy haza! — szól bele a leány hetykén, ingerlően.

A férfi ránézett hosszan, komolyan, győzött benne a becsületérzés.

— Gyerünk anyám!

Mikor kiértek a kapun, a kis öreg asszony a fia kezébe nyomta a kopott kis pénzes táskát és suttogva mondta:

— Itt van! Holnap indultok Pöstyénbe, talán az Isten fog segíteni. Ez elég lesz, ez a pénzecske, tudom, hogy elég lesz, ennyit mondott a doktor is, hogy kellene, de — s most ismét feltámadt benne a sorsáért remegő aggódó, öreg asszony, — de nem fogtok aztán kidobni, ha már semmim sem lesz?

— Oh, édesanyám!

Matild csendesesen feküdt ágyában, egykedvűen nézett rájuk, már nem várt mást, csak egy hideg „hogy vagy”-ot. Az öregasszony szótlatlan lámpát gyújtott, letette az éjjeli szekrényre, Sándor pedig odaült az ágy szélére, kinyitotta a kopott kis táskát s kezdte sorba rakni egy élet nehezen összehordott kincseit. Mikor a végére ért, lehajtotta egészséges szép fejét a beteg asszony arcához:

— Megyünk Pöstyénbe, — mondta — meg fog segíteni az Isten!

A fiatal asszony nem tudott szólni, nem gondolt ő már gyógyulásra s nem várt a férjétől becéző szeretetet. Arcán mosoly és csodálkozás suhant át s a még egyre kezében tartogatott rózsaszirmokat rászórta az ura rakoncátlan göndör hajára, úgy, mint valamikor régen, egy évvel ezelőtt, aztán halkan, boldogan felnevetett s hosszú hónapok óta először fonta át az ura nyakát fehér karjaival.

A kis zsémbes öregasszony pedig ott állt mögöttük egy hosszú élet tapasztalatával, szegénységével és elhagyatottságával, összekulesolt kezekkel s valamit mormolt, imádkozott-e, örült-e, csak a jó Isten tudná megmondani.

Felhívom

mélyen tisztelt vevőim figyelmét a valódi Johann Maria Farina Köln Füllichplatz 4, valamint a 4711. Köln Glockengasse, legrégebbi kölnivíz gyárak gyártmányaira, melyeket vidéki megrendelésnél azonnal, csomagolást és szállítást nem számítva, utánvétellel szállítok.

Johann Maria Farina és 4711 kölni vizek árai:

55 gr	P 2-80	1/4 liter kristályüveg	P 8-96
110 "	" 4-80	1/2 " "	" 17-20
220 "	" 7-60	1 " "	" 32-80
	szappan	á P 1-60	

Johann Maria Farina extrait double:

55 gr	P 3-20	110 gr	P 5-20
-----------------	--------	------------------	--------

ZELENKAI R. L.

Budapest, IV., Szervita-tér 6.

A házasságok a szivben köttetnek

Kis regény, írta: *Lázár István*

VI.

Minek öltek annyi tyukot és libát?

Egyetlenegy levél jött anyótól, azt is Mihály bá' hozta vagy két hét múlva:

- Hogy van anyó?
- Jól van.
- És mit csinál?
- Gyógyul.
- Hol lakik?
- Vendégfogadóban.
- És hová jár?
- Sétál a tengerparton.
- Köhög-e?
- Keveset...

Örült tal a öreg, de nem találta helyét így egyedül. Buslakodva sétálgatott a tarlott fák alatt.

— Hm!

Mihály bá' is árvultan kódorgott az istálló körül.

— Hallja-e, Mihály bá' nem igen ir a nagyasszony.

— Azt is mondta.

— Mit?

— Hogy nem fog irni.

— És miért nem? — lepődött meg az öreg.

— Mert messze van a posta.

— Hm...

Eltelt még vagy négy nap. A gazdasági munkákat is bevégezték s most már csakugyan nem találta helyét az öreg ur. Szégyen ide, szégyen oda, de olyan az ember így, anyó nélkül, mint a kivert kutya. Naphosszat töprengett. Már a pipa sem izlett neki.

— Gyere haza, — vetett föl egy táviratot a fiának.

Pista ur hazajött Berlinből.

— Fiam, vigyázz a házra. Én elmegyek anyádhoz...

Mihály bá'!

— Mit parancsol a tekintetes ur?

— Készüljön!

— Hová?

— Megyünk a nagyasszonyhoz.

A vén kocsis megszeppent.

— Minek? — firtatta szorongva.

— Minek! Hát hadd lássuk... Vagy nem is örül?

— Dehogynem! Csak... Mikor indulnánk?

— Holnap reggel.

Mihály bá' huzódózott.

— Nézze, tekintetes ur, — nyekergett a szó belőle, — nekem most itthon éppen dógom vóna...

— Micsoda? — fortyant föl az öreg. — Hogy nem jön? Szó sincs róla! Reggel utazunk.

És csakugyan mentek másnap reggel.

— Meddig váltunk jegyet?

Sápadt volt Mihály bá', az istenadta. Dehát korán kelt. Szinte dadogva beszélt:

— Majd én... én elintézem...

Átvette a pénzt és jegyet váltott.

— Mi fene? — csodálkozott az öreg. — Hát ilyen olcsó a jegy?

— Egy zónába esik...

A vonat Pestnek tartott. Mihály bá' fejfájásról panaszkodott és lefeküdt, az öreg pedig nem fogyott ki a jókedvéből. Majd minden nagyobbacska állomáson leszállt és hatra-vakra sörözött.

— Mihály bá' mikor érünk a tengeri feredőre?

— Jó darab ut még...

Estefelé ott voltak Pest alatt. Mihály bá' képe sárga volt, mint az érett körte.

— Balázs bátyám, valamit mondanék...

— Csak ki vele!

— Azt mondanám, hogy álljunk meg Pesten...

— De minek?

— Mert... ott van a nagyasszony...

— Mit beszél? — képedt el a tekintetes ur.

— Szálljunk ki Pesten...

— Nem értem!

— Ott van a nagyasszony...

— Nézték egymást.

— Anyó? — bámult rá az öreg ur.

— Anyó... azaz hogy a tekintetes asszony...

— És mit csinál ott? — hült el egyszerűben.

— Semmit...

— Hát akkor minek ment oda?

— Csak úgy...

Káromkodott egyet a tekintetes ur s Mihály bá't a sarokba szorította.

— Hallja-e? Beszéljen! Megrázom, mint Krisztus a vargát... Hát nincs a tengerparton?

— Nem is volt... — kuncogta a vén kocsis.

— Hát hol?

— A vejénél.

— Milyen vejénél?! — ölte a csodálkozás.

— Hát a Katinka kisasszony uránál, a nacasás szörkesztő urnál...

— Szent — Három — Uristen! — kelt ki a képéből a tekintetes ur.

— Nem tudni, vajjon káromkodott-e, vagy imádkozott? Összecsapta tenyerét s bajusza lekókad.

Egészségünket nem pótolja semmi!

Néhány megszivlelendő tanács!

Köhögés

Rekedtség

Elnyálkásodás

ellen használja a rég bevált

Dr. Schutt-féle Sodeni pasztillát,

mely nem csodaszer, hanem a világhírű sodeni forrás természetes sóiból készül.

Női bántalmaknál

biztos gyógyhatásuak a

Franzensbad-i kurák:

Moor só- és Moor lug fürdőkhöz

(különösen speciális panaszoknál.)

Natalia-forrás hysteria és idegesség ellen.

Glauber-forrás gyomorbántalmak és elhízás esetén.

Reuma

Isiás

Csúz

és hasonló bántalmaknál biztos eredménnyel gyógyít a tiszta forrásokból előállított

Dolisol creme

Kaphatók minden gyógyszerárban és drogériában. Ha bárhol hiányozna, forduljon a vezérképviselőhöz:

VEGYI- ÉS GYÓGYSZERKERESKEDELMI RT. BUDAPEST, V., FALK MIKSA-UTCA 3. * TELEFON: 995—93.

— Megálljon csak, vén gazember!... — ette szemével a vén kocsis. — Majd számolunk...

Mihály bá' megmozdult nehéz ültében.

— Mit számol velem a tekintetes ur? — vonta föl bal szemöldökét morcosan. — Én csak kocsis vagyok...

— De magára bízam!

— Mit tehettem én? Csak a lovak tartoznak rám...

Többet egy árva szót se szőtt.

— Elmenni ahhoz az emberhez, aki letépte apai szivem virágát! — káromkodott a tekintetes ur. — Mit csinált az a szerencsétlen asszony!

— Amit a szíve diktált, — pislantott rá a vén kocsis.

— Az Isten bizonyosan megbocsátja...

— Bocsássa, ha akarja, de én nem! — patalérozott a tekintetes ur. — Érti kend, atyaszamár?

— Értem, — bólogatott szomoruan. — Az vagyok...

Ment a vonat s Mihály bá' képén kiterült a bánat. Ő már nagyjában tulesett a bánatban, de mi lesz a nagyasszony-nyal, Katinka kisasszonnyal? Laci urfival, azaz a naccsászörkesztő uralral? Rettenésen dühös a tekintetes ur! Lám, még a kalapját is a szemére huzza, ugy süllög magában...

— Majd szembe nézek én avval az emberrel, hogy szégyenpiacra vitte a becsületünket! — morgolódt az öreg Sáthory. — Tudja maga jól, hogy a fiam, minekutána lefogták a vonaton, mint valami cefre bolondot, indulni akart másnap, hogy a föld gyomrából is előkerítse és megölje azt a gézengúz fickót...

— Ühüm, — bólogatott Mihály bá'.

— ...de az öreg Kaporfay Elek barátomnak, mint apának a könyörgésére visszatartottam a fiamat, noha dühöngött s megparancsoltam neki, hogy egy lépést se tegyen... tudja, kend...

— Tudom és helyeslem.

— Nohát, ha helyesli, most nem menekszik az a gazfickó. Ezt mondom én, ha hiszi, ha nem...

Mihály bá' megijedt.

— Én hiszem, de idé, mit akar a tekintetes ur?

— Majd meglátja.

— De mégis?

— Hát ha tudni akarja, — lelövöm, mint a kutyát! — szólt valami hült elhatározással. — És jaj lesz a nagyasszonynak is, hogy tudtom és akaratom ellenére cselekedett; hogy azoknál keresett gyógyulást, kik megrabolták a szívetem...

Az öreg csikas vicsoiritja ugy a fogát:

— És jaj lesz kendnek is, vén áruló, akiben bizakodtam... Most már tudok mindent, de mindent tudok!

Igen, tudta már, hogy minek öltek annyi tyukot és libát, s hogy minek csomagolták azt a rengeteg tojást, a kalácsgarmadát, a füstölthosok légióját és azt a láda arany-sárga bort!

(Folytatjuk).

Magyar nagyasszonyok

A múzsa

Tavaszi délután volt.

A nagyerdő felől, meg a somtetői szőlőkből friss illatokat hozott az áprilisi szél.

Bólyai Farkas a Nagy-piacon sétálgatott.

— Professzor ur! — csilingelt a fülébe egy meleg női hang.

Felrezzent meditálásából és körülnézett. Akkor látta csak, hogy a piacon egy négylovas hintó gurult végig és megállt közvetlenül mellette. A hintóban Rhédei Adámné, a dobokai főispán felesége ült.

Farkas lekapta a kalapját:

— Hódolattal köszöntöm városunk legszebb dámáját!

A grófné nevetett:

— Professzor ur, maga javithatatlan... Egyetlen pilanatot sem mulaszt el, ha alkalma nyílik a széptevésre...

— Méltóságos asszonyom, az alkalom nem elegendő.

Ha a szív nem éri, hogy a szem háláját ékes szővirágokban kell kifejezni, csak hideg és unalmas mondatok hagyhatják el a száját...

— Hozzászóltam már, hogy mindig magának van igazsága, professzor ur, — mondta mosolyogva a grófnő. Aztán hozzátette:

— Egyébként, ha nincs sürgős dolga, lépjen föl a hintóba és tiszteljen meg látogatásával. Édesapám is boldog lesz, ha az ön társalgásában gyönyörködhetik.

— Egy szép dámának semmit sem tudok megtagadni, — mondta bókolva Farkas és a négylovas hintó elindult a Teleki-kastély felé.

*

Teleki cancellarius örömmel fogadta a vendéget.

Aztán a grófnő a fortepianoéhoz ült. Bólyai Farkas az álla alá vett egy hegedűt és egy félórahosszat muzsikáltak.

A cancellarius elbucszott vendégétől és visszavonult termeibe.

— Grófnő, az illendőség azt diktálná, hogy én is szedjem a sátorfámat.

Rhédei grófné mosolyogva kérdezte:

— Csak nem fél tőlem, professzor ur?

— Félek! — felelte Farkas. — Kitől féljen a magamfajta lelélőlt férfi, ha nem a tündöklő szépségű asszonyoktól? A kegyed bársonyos pillái mögött két drágakő fénylik, a hajából finom illat árad, a hangja, mint a fojtott muzsika...

A grófnő felállt.

— Professzor ur, bocsásson meg, de arra kérem, hogy távozzék... Ne vegye sértésnek, máskor is szívesen látja vendégül ez a kastély, de most fáradt vagyok és le akarok pihenni... Jó éjszakát!

És sietve elhagyta a termet.

Farkas szédülten ült a helyén, aztán ő is felkelt és kiment a kastélyból.

*

Bólyai Farkas hazament és bezárkózott a szobájába.

Felvette fehér flanelujjasát, széles karimájú kalapját, a szemére zöld ernyőt tett és írósztalához ült.

Az ajtó nyílt.

— Jó éjszakát! — szólt be a felesége.

— Jó éjszakát... Jánoska alszik már?

— Igen, — felelte az asszony és betette az ajtót.

Farkas felkapta a ludtollat és belevágta a kalamárishba. Néhány pillanatig merően nézte az előtte heverő pergamentlapot, aztán írni kezdett. Villámgyorsan szaladt a keze a papíroson. Eszébe jutott a mai délután és mindaz az érzés, ami felgyülemlett benne és amitől meg akart szabadulni.

*A Baromvásár-utcában már zörögtek a hajnali szeke-
rek, amikor abbahagyta az írást és lefeküdt. Még az ágyban*

Lingerie, trousseaux

Joel

BUDAPEST, V., DOROTTYA-UTCA 9. SZ.

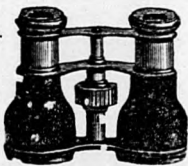
Fehérneműek, kelengyék, vászonárúk.

CALDERONI ÉS TSA

LÁTSZERÉSZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1.

Látcsővek, szemüvegek, orrcsüptők, Zeiss és Görz-üvegekkel. Barometerek, hőmérők.

is tovább gondolkozott. De most már érezte, hogy a szárnyai ki fognak nőni és ő újra repülni fog. Magasan, a nap közelében, a legfelső régiókban...

*

Másnap postára adta a kéziratcsomót, hogy elküdjé Kolozsvárra, az Erdélyi Múzeum által hirdetett 1000 r. forintos színműpályázatra.

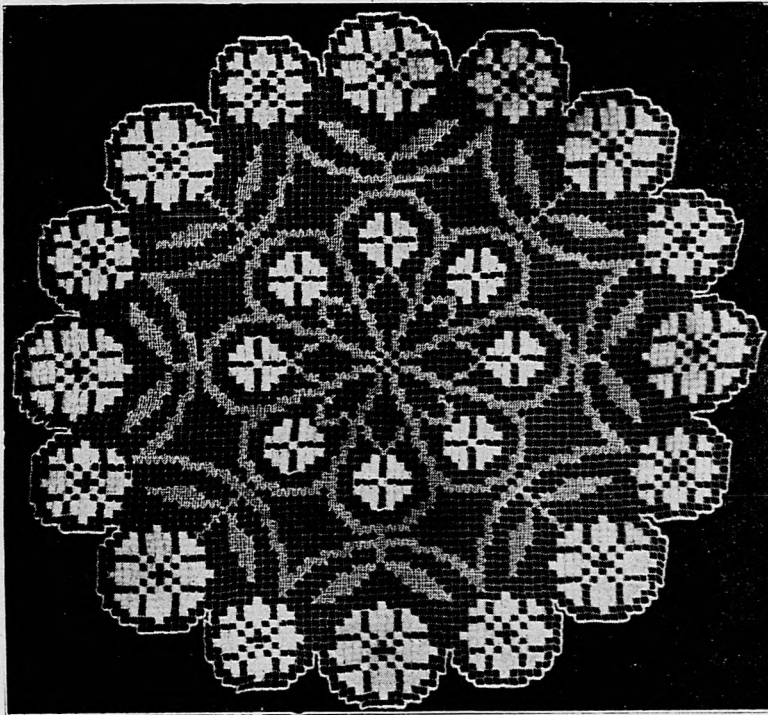
És még sokáig hálásan gondolt a grófnő finom és lelkesítő asszonyiságára, amelynek köszönhette, hogy megírta a színjátékot és visszanyerte önbizalmát, amelyet már elveszített.

Mert az asszonyok nem is sejtik, hogy milyen szerepet játszhatnak egy férfi életében. Különösen, ha szerepük csak ennyi: egy mosoly, amely felemel, egy fénysugár, amely tüzet gyújt és egyetlen szó, amely muzsikává, lírává, vagy — színjátékká magasztosul. Az igazi muzsa csak akkor jelenik meg, amikor szükség van rá, aztán észrevétlenül beolvad az emlékek ködtengerébe...

színésze sem tud úgy színlelni vagy megjátszani valamit, mint a legegyszerűbb nyárspolgári asszonyka, ha valamit el akar érni és ha az őszinteség határain túl kell keresnie a cél eléréshez szükséges eszközöket.

Oh, ne féljen, hogy most pedig utszéli szólamokat fogok odavagdosni a maga szép kis fejecskejéhez, olyan frázisokat, amikkel a színpadra vágyó urileányokat szokták lebeszélni kétségbeesett apák, csak félig kétségbeesett. (— mert titokban a színészi pályát imádó —) mamák és szigorú nagybácsik. Attól se tartson, hogy holmi erkölcs-prédikációt tartok. Én a maga problémáját egyszerűen az élet hatalmas reflektorfényébe tartom és a legrealisabb szempontok szerint vizsgálom.

Tehát: színészni akar lenni, — nem azért, mert kenyérkereső pályára van szüksége, hanem azért, mert szereti a színi pályát és mert tehetséget érez magában. Különbén maga elhallgatta azt a körülményt, hogy egyáltalán ki akarja-e magát képeztetni valami komoly élethivatásra. És

Komédia

Kedves Kisasszony!

Maga azt írja nekem, hogy színészni szeretne lenni és tanácsot kér tőlem, mivé legyen. Azt is közli velem, hogy a felső leányiskolában, amelyet kitűnő eredménnyel végzett el, maga szavalt a legszebben s hogy ünnepi alkalmakkor sok-sok dicséretben részesült, meg hogy van egy nagybácsija Budapesten, aki sokat jár színházba és aki, mikor nemrégiben disznótoron volt maguknál, hallotta magát szavalni és nagyon el volt ragadtatva. Ennél többet a maga lehetőségéről nem tudok, de nem is kell többet tudnom, mert nagyjában ennyi az, amit a jólnevelt leányok tulnyomó többsége tud felmutatni, amikor azt kérdezi az ember: mondja csak, Bözsike vagy Lilike, érez magában tehetséget a színészethez? Mert a többi, amit ilyenkor nem mondanak ki, hanem csak gondolnak a leányok, most — ennek a kérdésnek a megvitatásánál, — nem számít. Nem számít a leányok olthatatlan és örök vágyakozása a színpad után, mert tudja, kisasszony, a maguk neme csaknem kivétel nélkül ért egy kicsit a színészkedéshez, ha éppen muszáj és bosszúsa meg nekem, ha kimondom: a világ legelső férfi-

ha igen, miért? Szükségből-e, mert a szülők nem tudják előnyösen kiházasítani vagy eltartani, avagy azért-e, hogy valami kenyérkereső eszköz legyen a kezében? Mivel erről nem beszélt, föl kell tennem, hogy maga jó viszonyok közt él és nem a napi betevő falatot kellene előteremtenie azzal, hogy egyszer majd szerződést kap egy színháznál. Maradjunk akkor tisztán amellett a — mondjuk — ideális elhatározása mellett, hogy egyedül és kizárólag a hajlama, a készsége, a képesség és a hivatás érzete hajtja a színpadi pálya felé. Én magát nem hallottam se beszélni, se szavalni, nem láttam az arcockáját, a természetét, egyáltalán fogalmam sincs arról, vajjon megfelelő-e azoknak a követelményeknek, amelyeket a színiiskolai nősorozásnál vagy az operettszínházak karfölvételi próbájánál szoktak feldállítani. Amde fölteszem: nemes, tisztán csengő hangja, szép nagy világító szeme, kifejező tekintete, minden modulációra képes arcjátéka és rugalmas, karsu, mutatós figurája van a hozzáillő keskenybokájú, formás lábacskákkal. Vagyis: látatlanban elfogadom, hogy maga egy ugynevezett kitűnő színésznagy. Mert az ilyen embert — fiút és leányt — így hívják.

Abba is bélemegyek, hogy magát az itt felsorolt testi előnyök láttán fölveszik valamelyik színiiskola növendéké-

nek. Mit jelent ez? El kell szakadnia a szülei háztól és — mi türes-tagadás — el kell szakadnia attól a polgári moráltól, amelyben nevelkedett. Szabad pályára készül, amelynek az iskolája is sok szabadságot kíván, ami gyakran szabados-ságba és még ennél is súlyosabb szélsőségekbe csap át. Tudja-e, kedves kisasszony, micsoda hatalmas akaraterőt kell magával hoznia, hogy a szülei iskolában az élet mindenféle kísértéseinek ellentálljon? Tudja-e, hogy ezen a pályán nem elég a tehetség (— olvassa csak el a legnagyobbaknak, egy Rachel-nek, egy Jászai Marinak az őszinte élet-rajzát! —), hogy barátokra és támogatókra van szükség, akik nélkül egyetlen lépést sem tehet előre és akik bizony nem mindig olyan idealisták, hogy a művészet ugynevezett szent nevében cselekszenek? És tudja-e vajjon, hogy már a szülei iskolák körül is tucatjával ólálkodnak befolyásos férfiak, akiket a színpad csak annyiban és azért érdekel, amennyiben és amiért szép nők is szerepelnek rajta? Visszont: tudja-e, hogy azok a rátartói, erényes nők, akik szembeszállnak minden protekcióval, minden meggyökerezett színpadi morállal, (amit nem kívánok itt bővebben kifejteni), színmalomharcot folytatnak, szíklába haragnak és a legtöbbször vérző homlokkal, szívükben mélységes fájdalommal és elkeseredéssel kénytelenek bucsút mondani annak a színpadnak, amely bizony sok-sok női könnyel és vérrel táplálkozik?

Ha pedig ezt tudván, mégis megingathatatlan abban az eltökéltségben, hogy a színpadnak jegyzi el magát, akkor a legelső dolga az kell, hogy legyen: álljon oda nyíltan a szülei elé és mondja meg, hogy színész akar lenni. Ha a szülei beleegyeznek, nincs helye további tanácsadásnak az én részemről, mert a szülőknek tudni kell, mit lehet, mit nem, mit szabad, mit nem, mire alkalmas, mire képes az ő gyermekük. De ha nem egyeznek bele a szülei? Akkor azt ajánlanám: kapacitálja őket, hogy két-három nagyevű színművészhez vigyék magát, akik véleményt mondanak a tehetségéről. Lehet, hogy ilyen nagytekintélyű szakértők szavára hallgatni fognak a szülei és engedélyt adnak, hogy kiképezze magát. De a szülei akarata ellenére csak egy esetben cselekedjék. Ha olyan mindent lebíró, egész lényét hatalmába ejtő, leküzdhetetlen a vágy, hogy hónapok erős próbatétele után sem tudja legyőzni. Igaz, hogy — ha statisztika állna rendelkezésre, amelyből kitűnnék, hányan lettek tényleg nagy művésznők azok közül, akik hazulról megszöktek, a színpályára léptek és hányan züllöttek el — maga is elképpedne rajta, milyen kevesen jutottak el az igéret földjére, a dicsőség révébe. Igaz, hogy ha hallaná öreg színésznek kesergését a multról, életük folyásáról, főleg fiatalkori megmondhatatlanságokról, maga is megrázkódná és talán eltűnődne, vajjon helyese-e az ut, amelyre lépni akar... De mégis, ha úgy érzi, rajta, küzdje ki magának. Van egy mondás, amely így szól: inkább hagyjunk futni száz bűnöst, semhogy egy ártatlant elítéljünk. Ezt így variálhatnám a maga esetéből kiindulva: inkább pusztuljon el száz ártatlan leánylédék, semhogy egy igazi tehetség elvesszen. Kegyetlen tétel, de az élet így állította föl.

Csak hogy: vajjon valóban maga-e az az egyetlen igazi tehetség a sok száz, a sok ezer leány közül, aki színész akar lenni? Látja, ez a legnehezebb probléma a maga problémájában. És csak akkor szabad vállalkoznia, — intelmek és tilalmak ellenére, — hogy a színésznek csak látzólag fényes és ragyogó, alapjában vére rögzös és veszélyes utjára lépjen, ha egy férfi erejét, egy szerzetes aszkézisét, egy nem mindennapi tehetség nyugtalanító feszülését érzi magában. Ehhez pedig hozzászólni sem én nem tudok, sem senki. Ezt maga az egyén dönti el benső sugallat nyomán.

Tanácsul pedig csak ezt adhatnám: hordozza magában még egy esztendőig azt a szines, izgató álmod, de közben latolgassa azokat az érveket, amiket tőlem és másoktól hallott. Ha majd egy év múlva is olyan ellenállhatatlan lesz a vágy, akkor menjen konzultálni a színpad kiválóságait. Ők majd utbaigazítják. De aztán nehogy egy kis öncsalással csak az álmod dédelgesse, a reális szempontokat pedig elaltassa...

Sok szerencsét kíván a megoldáshoz Eugenius.

HUMOR

— Morgenblatt azt mondja Kárfunkelnek:
 — Az Isten szerelmére, hogy vehetted el ezt a nőt? hiszen ragyás, sánta és pupos.
 — Nézd, kérlek, — mondja Kárfunkel, — ha neked nem elég szép a feleségem, ne nézz rá, de egyszer és mindenkorra kikérem magamnak, hogy az én gusztusomat is elvedd tőle.

*

Két ur elhagyja a gyorsvonat étkezőkocsiját és ez a rövid párbeszéd folyik le köztük:
 — Mit szólsz? Milyen drágán számítanak ezek mindent. Hogy az a jó Isten büntesse meg őket!
 — Máris megbüntette. Nézz ide! — felel a másik és a zsebéből két ezüstkanalat huz ki.

Ajándék

Ajándékot akarnék vinni Nektek
 Valami szent, nagy szép ajándékot,
 Amilyet még előttem sohasem vittek
 édes szüléknek.

Aranyserleget folyó mézzel?
 Vagy drága ékkel gyémánt kősztyüt
 Oh Nekik nem ilyen ajándék való.

Nem ezt. Az anyámnak rengeteg nyugalmat,
 Hogy két keze durva munkát sohase túrjon,
 Hajnalom aludjon még
 S ne futkosson napestig le s föl a házba.

S a kerti székben a nap mindig apára süssön
 és köhögéskor ne fájjon a melle.
 Ilyen, ilyen ajándékot szeretne
 vinni Nektek a remegő szívem.

És anya lenni, hogy örüljete
 késő unokákba'
 Hangos legyen a vén ház.
 Nem árva és nélkülöm üres.

És ott maradni mindég a falusi házba:
 Nem úgy, mint most, hogy egyre csak futok.
 Jó szeretnék lenni, de rossz vagyok nagyon,
 mert eljöttem és sirtatok utánam.

Pedig ki tudja lábam hová téved,
 Új tüzeket látok...
 Új fény, új ének dalol körülöttem
 És mikor eljöttem üzentek a lángok.

Anyám ne sirjatok.
 Én egy nagy ünnepre várok.
 Ez a lázas várás új utakra kerget,
 de majd visszatérek.

Gyáva, félön lépő gyermek.
 Jövök majd egy napon
 S hozom Nektek a legszebbik,
 A diadal dalom.

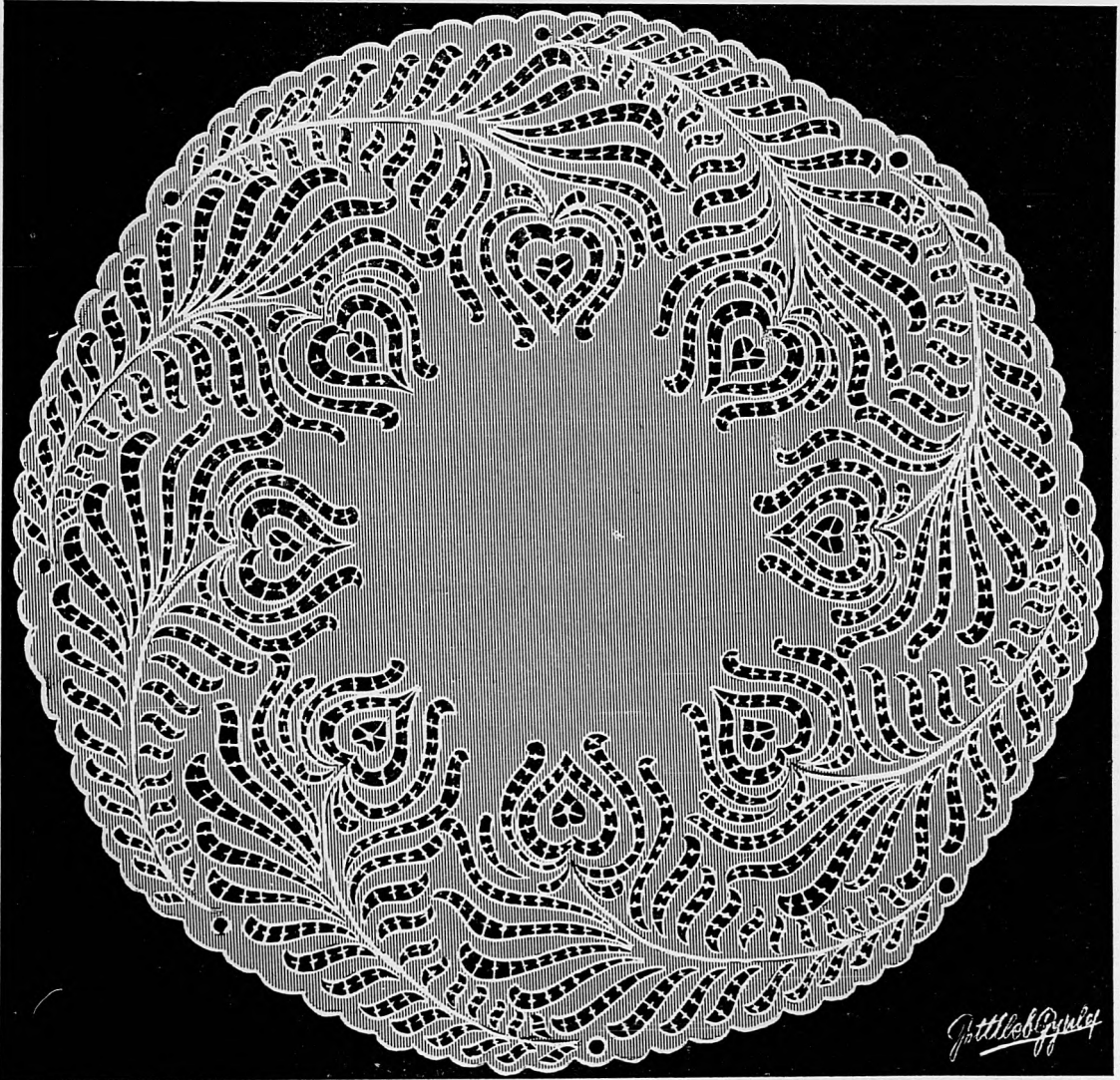
Várjatok rám. Nektek adom.
 Oda adom. Oh siessen az az ének,
 hogy Nektek ajándékul vigyem.
 S ha több dalt nem is fakaszt a szívem

Megérte.

BÚS ILONA

PAPLANT, MATRACOT, ruganyos ágybetétet a legjobb kivitelben és a legolcsóbban készít
GÖBBÖS GÁBOR paplanosmester
 BUDAPEST, I. kerület, Koronaőr-utca 8. szám. Krisztina-tér mellett.

EZT A CSODASZÉP MILIÓT ADJUK AJÁNDÉKBA

90/90 cm. nagyságban, a legfinomabb batisztra előrajzolva, póstán bérmentve hazaszállítva, mindazon mélyen tisztelt előfizetőinknek, akik ezentul lejáratkor előfizetéseiket egy évre meghosszabbítják.

De módot akarunk nyújtani azoknak az i. t. előfizetőinknek is **ezen ajándék elnyerésére**, kiknek előfizetése múlt év október, november, december vagy ez év január vagy február havában lejárt és előfizetéseiket csak félévre vagy negyedévre hosszabbították meg. Ha tehát fenti módon eszközölt előfizetéseikhez még egy félévi (9 pengő) vagy háromnegyedévi (12 pengő) előfizetési díjat kiadóhivatalunkhoz beküldenek, úgy szintén részesülnek ezen ajándékban.

Nem küldhetjük meg a fenti miliót azon i. t. előfizetőinknek, kik bár egy évre előfizettek, de bekötési táblát már kaptak ajándékba.

A miliót teljesen készen, himezve, mosva, vasalva s ugyan-csak póstán bérmentve küldjük meg azoknak a lelkes előfizetőinknek, akik előfizetünk táborát 10 új féléves előfizetével gyarapítják és pedig olyképen, hogy ezen előfizetőknek előfizetési díjait küldik be hozzánk, nem pedig címeket mutatvány-szám megküldése céljából.

Ismételjük, hogy a batiszt a **legfinomabb** minőségű, az előrajzolás kifogástalan szép s épen ezért minden tekintetben szavatosságot vállalunk, hogy kedves előfizetőink a milióval meg lesznek elégedve.

Ujjonnan belépő előfizetőinket csak abban az esetben illeti meg ezen ajándék, hogyha nem ügynök után, hanem akár ismerőseik révén, akár pedig közvetlenül kiadóhivatalunkban eszközlik előfizetéseiket. Ezzel ugyanis ügynökeink esetleges üzérkedéseinek kívánjuk elejét venni.

Kérjük kedves előfizetőinket, fogadják ezen ajándékunkat szívesen, mert ennek bevezetésére különösen az indította kiadóhivatalunkat, hogy tapasztalta előfizetőink részéről kézimunka rovatunk iránt megnyilvánult nagy érdeklődést és ezzel alkalmat kívánt nyújtani, hogy azzal ajándékozza meg, amit legjobban értékelnek és legnagyobb örömet szerezhetjük vele.

Tisztelettel
 A KIADÓHIVATAL.

Egy ujságíró naplójából

(A spanyol etikette és a hidalgó gőg.)

Madridban többször fölkerestem egy előkelő urat, aki, valahányszor eltávoztam tőle, két szalonon, hallon és nagy előszobán keresztül mindig kikísért a lépcsőházba. Sőt folytonos köszönetés közben megvárta azt is, amíg az első emeletről leérek a földszintre. Egy alkalommal erősebben tiltakoztam az ellen, hogy ennyi alkalmatlanságot szerez magának miattam, amire az én spanyolom ezt felelte:

— Kérem, nekem kedves és kellemes kötelességem az, hogy önt annak rendje és módja szerint kikísérjem. Itt Spanyolországban nagyon megsértődének rajta, ha a házigazdánk csak szobája küszöbén bucsuzna el tőlünk. Mi megszoktuk, hogy a lépcsőházig kísérik ki azt, aki a látogatásával megtisztel bennünket.

A magyar vendéglátó szivesség világhíres. Én még ismertem egy olyan vidéki urat, aki dupla puskából lőtt a vendégje után, amikor a két huszonnégy órás dözsölés után pirkadat felé megszökött tőle. A régi jó világ ma már meglehetősen rosszra fordult. Faluhelyen is ritkák már azok a földesurak, akik meglesetik a falun keresztül kocsizó idegen uriembert és félig erőszakkal invitálgatják be magukhoz ebédre, vacsorára. Az is kezd kimenni a divatból, hogy a vendég kocsijának a kerekét eldugják, hogy ne tudjon tovább utazni. (Már csak azért is mert a legtöbb vendég ma már nem kocsin, hanem vonaton érkezik). De még így is jogosan büszkéek lehetünk arra a melegségre és kedves szíveslátásra, amellyel a magyar uriházaknál a vendéget fogadják. A spanyol házigazda azonban még velünk magyarokkal is fölveszi ebben a tekintetben a versenyt.

— Tekintse a házamat a saját házának! — mondja a spanyol a kedvesen fogadott vendégjének. És ez a szólás-mód valamivel több egyszerű udvariassági formulánál. (Bárha az ilyen formulákat sem szabad teljesen értéktelen bombasztáknak tekinteni. Mert mindig mélyebb értelme van az olyan sablonoknak, amelyek egy egész nép szokásává gyökerestek). Vigyázni kell arra, hogy az ember spanyol háznál ne nagyon lelkesedjék és ne dicsérgessen túlzva semmit. Mert könnyen lehet az a válasz:

— Tetszik önnek? Fogadja el tőlem ajándékba!

És akkor nem lehet nemet mondani, mert az már újabb sértés volna. Távozás után ellenben törhetjük a fejünket, mivel visszonzuk a háziak szivességét. Mert az ajándékot visszautasítani hiba, az ajándékot nem viszonzni bűn Spanyolországban.

Ez a szivesség és könnyű adakozás azonban nemcsak az otthonában jellemzi a spanyol embert. Hanem kint a külvilágban: vonaton, kávéházban, étteremben, színházban is. Olyan vonalakon, amelyeken nem közlekedik büffé-kocsi, az utasok magukkal viszik az elemózsiát, mert az állomások ritkák és a vasúti éttermek nem nagyon ajánlatosak Spanyolországban. Amikor azután kibontják a csomagokat, egyszerre mindenki mindenkinek a vendége; kölcsönösen, keresztül-kasul kínálgatják egymást.

Én, amíg Spanyolországban jártam, a legnagyobb bajban voltam a cigarettákkal. A végén, a rágyújtás pillanatában már nem merem senkire sem nézni, mert az abban a pillanatban belenyult a zsebébe és átnyújtott nekem egy cigarettát. El kellett fogadnom és rá kellett gyujtanom, mert ennek az ellenkezője sértés számba mehetett volna. Már most méltóztassanak számításba venni a következőket: Először: Én szivaros ember vagyok, a papiros büze miatt utálok a legjobb és a legfinomabb cigarettákat is. Másodsor: Mint konok szivaros, nem értek a cigaretta megsodrásához, Spanyolországban azonban a legáltalánosabban szívott és legnépszerűbb cigaretta nem hüvelybe töltött cigaretta. Csak egy csipetnyi dohány, belepakolva abba a papirosba, amellyel ezt a dohányt meg kell sodorni. Harmadsor: A spanyol trafik, leszámítva a legdrágább, méregdrága havannákat, rettenetesen rossz és erős, ez a cigaretta pedig különösen komisz, bűdös és mellcsavaró füstöt ereget. Sok szenvedésem ellenszerűül végül kitaláltam vala-

mit: Amikor megkaptam a cigarettát, úgy ahogyan jól-rosszul megsodortam és rágyujtottam. (Rendszerint maga a gavallér adakozó áll résen a tüzzel, a kapott cigarettát nem lehet a zsebbe sülyeszteni). Jó néhányat püfélkeltem belőle, inkább csak úgy, hogy a cigarettát nem szívtam, még csak belefújtam, hogy jó vastag füstöt eregessen. Az emberem aki megtisztelt vele, mosolygó gyönyörűséggel nézte, hogyan élvezem a cigarettáját. Közbe-közbe azután egy-egy ujjnyit lecsiptem a cigarettának a szájbán tartott nedves végéről. Természetes, hogy így aztán hamarosan végeztem vele, ami egy izben föl is tűnt a velem egy vagonban utazó kegyes adakozónak:

— Már elszívta? — kérdezte csodálkozva és bámuló tekintetét küldte az ablakon kidobott csutka után. — Egyszerre gyujtottunk rá és én még csak a felénél tartok.

— Én nagyon gyorsan elszivom a cigarettát is, a szivart is. Erős dohányos vagyok! — feleltem rá zavaromban.

Vesztemre találtam ki ezt az okos magyarázatot. Mert a gavallér spanyol már a zsebébe nyult és két ujjá között átnyújtott nekem egy második cigarettát:

— Parancsoljon! Gyujtsa rá erre is.

Ettől kezdve nagyon vigyáztam arra, hogy a keserve-sen megfujt és két körmöm között kurtyitgatott cigaretták ne fogyjanak el addig, amíg a kegyes adakozó nem készült el a magáéval.

Meg kell jegyezmem: Spanyolországban nem udvariasság, hanem általános szokás az, hogy a cigarettát nem a tárcából, hanem így, két ujj között tartva, darabonként kinálják. És ha már a dohányzástól van szó, hozzáteszem azt is, hogy a spanyolok jóval kevesebbet dohányoznak, mint mi. Az asszonyaik pedig egyáltalában nem cigarettáznak. Ami azért lepett meg nagyon, mert idehaza gyerekkorom óta azt hallottam, hogy a spanyol hölgyek nem is cigarettát, hanem szivart szívnak.

Egyébként a társadalmi formák nemcsak a cigarettakínálgatás közben ilyen egyszerűek és közvetlenül természetesek. Abban az országban, amelyikről a legszigorubb udvartartási illemformákat „spanyol etikette“-nek keresztelték el, általában nagyon primitívek és demokratikusan egyszerűek az érintkezési formák. Még az udvarnál is, ahol teljesen kiveszett a régi merev „spanyol etikette“. Miniszterhez, királyhoz, magasrangú hivatalnokokhoz, grófokhoz és társadalmi előkelőségekhez sokkal könnyebb bejutni, mint bárhol a világon. Ami annál meglepőbb és érdekesebb, mert Spanyolország az etikette mellett a hidalgó gőgről is híres volt a világban.

Lehet, hogy valamikor egy arra járó magyar ember nagyon megsodálta azt a hidalgó gőgöt. És akkor a spanyolok ezt mondták neki:

— Tetszik önnek? Fogadja el tőlünk ajándékba! Vigye haza Magyarországra.

S azóta lett a minden vidék, minden falu, minden város társaséletét, egymást lenéző és egymást kizáró, kasztokra bontó hidalgó gőg általános csapás Magyarországon.

Benda Jenő.

Használjon csak valódi

PURGO

HASHAJTÓT és SOVÁNYÍTÓT

MINDEN SZEMCSÉN

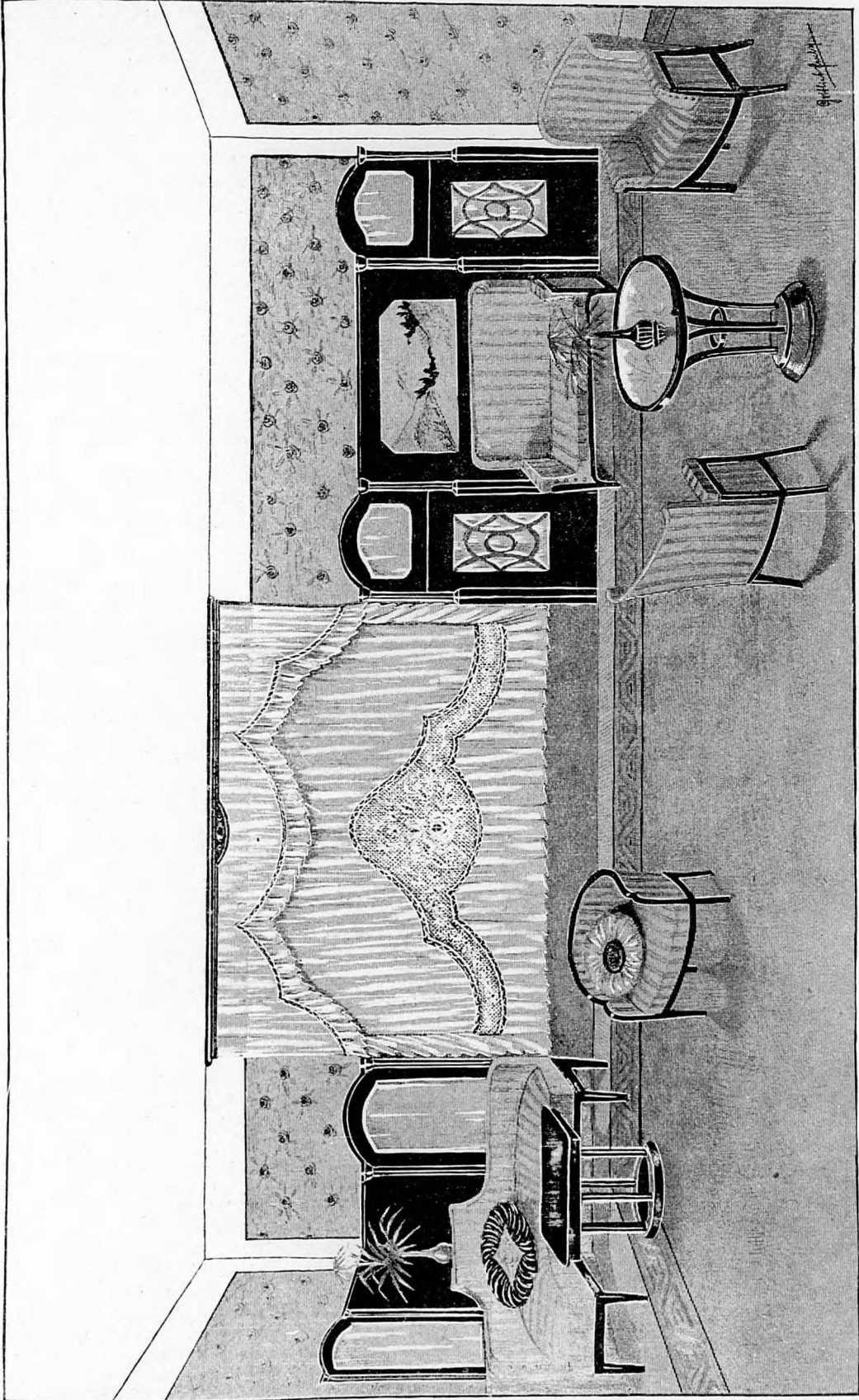
RAJT LEGYEN

VISSZA AZ UTÁNZATOKKAL!

Kapható minden gyógyszerárban.

Gyártja: Dr. BAYER és TÁRSA, BUDAPEST, IX.

GOTTLIEB GYULA IPARMŰVÉSZ, KÉZIMUNKA SPECIALISTA TERVE

IV., Petőfi Sándor-utca 17., II. em.

GYERMEKEKNEK

A Kékherceg

Irta: Szilvay Kató

Hol volt, hol nem volt, sűrű nagy erdő közepén, volt egyszer egy hattyulábon forgó gyémántpalota. Ebben a hattyulábon forgó gyémántpalotában lakott egy barnaszemű őzike. Egyedül volt szegényke egészen és olyan nagyon unatkozott, hogy árvaságában bizony könnyezett is néha, mert az őzikek sirni is tudnak. Minden reggel eljött hozzá egy gonosz varázsló, cseréptányéron tejeskét hozott neki. Letette az asztalra és elment újra. Ment volna az őzike is, de a palota olyan sebesen forgott, mint a szél, bizony nem tudott abból kiszabadulni az árva kis rab.

Egyszer, mikor már nagyon fájt a szíve a bánattól, kiment a barnaszemű őzike a palota erkélyére és kihajolva a rácson, vágyakozón nézte a zöldelő erdőt. A márvány-

Szilvay Kató.

kastély boszorkányosan forgott, elszédült a sebes keringtől az őzike és kibukott a rácson. Aléltan feküdt sokáig a puha fűvön. Hűs, alkonyi szellő tértette magához. Fel akart kelní, hogy elfusson, mielőtt megvirradna, mert akkor jön a varázsló és haragjában talán meg is öli őt. De szegény kis őzike, amint felállt, fájdalmat érzett a hátsó lábában. Az bizony az esésben eltört. Három lábával lassan sántikált tovább, de a sűrűségben sehogy sem tudott eligazodni.

— Elmegyek a kristályvizű patakhoz, ahová jó szüleimmel és testvérkéimmal alkonyatkor inni jártunk, — gondolta magában, — oda tudom az utat. Három körísa van előbb, utána egy magas jegenye, aztán két tölgyfa, majd egy galagonya-bokor.

Sietett szegényke, amint tőle tellett és nemsokára rá is talált a körísfákra és az ismert uton ment a patak felé. Hej, de amint a galagonyabokorhoz ért, látja ám, hogy sehol sincs a kristályvizű, lágyan esobogó hegyi patak, hanem a helyén egy sötétvízű, folyton hullámozó, feneketlen tó volt. Szürke habjai óriási gyűrűket vetve háborogtak, zúgott-morgott a víz, mintha boszorkányok katlana főneforra. Keserves sirásra fakadt a barnaszemű őzike. De mivel nagyon fájt a lába és szeretete volna vérző sebéit ki-

mosni, gondolt egyet. Letört egy ágacsकát a galagonyabokorról és belemártotta a sötétkék vízbe. A víz körül-körül nyalogatta az ágat, a leveleket, a rózsaszín virágokat és kezdte bevonni vékony köréteggel. Egy negyedóra sem telt belé és nem látszott a galagonyaágból semmi, beburkolta egészen a kénes szagu, csodálatos tó.

— Beledugom a fájós lábamat is, — gondolta az őzike, — majd bekötözi a tó.

Bele is dugta a vízbe és csakugyan, pár perc múlva szilárd kéreg képződött a seb fölött, mintha gondos doktor bácsi gipszkötést tett volna rá. Már nem is fájt annyira, a kénes víz meggyógyította. Akkor elindult az őzike, elment az egyik tölgyfához és lefeküdt alá. Hát amint ott fáradtan szunyókál, egy feketerigó repül az ágra és elkezd fűtyörészni:

— Ments meg engem, barnaszemű őzike, ments meg engem! Mert tudd meg, hogy én a Kék-herceg fia vagyok, de egyszer rossz és engedetlen voltam, felingereltem jó atyámat, aki haragjában sárgarigóvá változtatott. Három évig kellett szenvednem egyedül itt az erdőn. Bizony, nagyon-nagyon megbántam, hogy rosszul viselkedtem. Hársfalevélre irtam tehát királyi apámnak és elküldtem a szellők postájától. Jó atyám megbocsátott és eljött, hogy felkeressen és hazavigyen. Megtudta ezt az erdei varázsló s engem feketerigóvá változtatott. Mikor atyám kíséretével ideért, én a vállára szálltam, de ő haragosan kiáltotta: „Menj tőlem, te csunya fekete madár, az én fiam egy sárgarigó!“ Azóta itt szomorkodom. Csak te törheted meg rajtam a varázst, ha piros véredből a szárnyamra hullatsz egy cseppet!

A szelid őzike busan nézett a rigóra, aztán a kőrétegre bugyolált lábára. De ebben a pillanatban lehullott a fáról egy makk és úgy megütötte a kis őzike, hogy rögtön kiserkedt a piros vére. Odarepült a feketerigó, szárnyával simogatta az ütés helyét. Az őzike vére rácsöppent a szárnyára s erre — mint egy varázsütésre — átváltozott a fekete madár, lett belőle egy gyönyörűsége, kékselyemruhás, deli királyfi. Átölelte az őzike karsu nyakát és csókkal köszönte meg a jóságát. De most halljatok ám csodát! Mert a csóktól végigrepedt az özprém és kilépett belőle egy lilimarcu, kicsi királyleány. Elmondta a Kék-hercegnek, hogy őt is a gonosz varázsló változtatta el, jó szüleivel és kis testvérkével együtt és kiüzte őket gyémántpalotájukból. Később azonban őt egyedül visszavitte és attól fogva forgott a kastély, mint a megvadult motolla, hogy ő ki ne szabadulhasson belőle soha többé.

— No, de a jó Isten megsegített mindkettőnket, — szólt a Kék-herceg, — most elmegyünk és megkeressük szüleidet.

Mentek, mendegéltek, az estéből reggel lett, mire egy erdei tisztáson meglelték az őzike-családot. A kis királyleány mindjárt megismerte őket, hozzájuk futott, ölelte-csókolta mindnyájukat. A tisztás szélén egy korhadt fatörzs állt. Hosszu, fényes villám csapott le az égből, egyenesen a korhadt fába, recsegve, ropogva törte össze. A fatörzsében lakott a varázsló, most hát vége lett a gonosz páranak. Ekkor megtört a varázs, ott állott a király és a királyné, meg a kis királyleány testvérei és elindultak hazafelé. Megállt most már a forgó palota is, bemehettek mindannyian.

Ott megkérte a Kék-herceg a kis királyleány kezét, mindjárt meg is tartották a lakodalmat. Azután az ifju pár felült egy aranyos hintóba, pár pillanat alatt átröpítette őket a Kék-herceg birodalmába. Nagy öröm támadt az egész országban, mikor a királyfit hazajönni látták.

Mert bizony, amíg a királyfi odajárt, meghalt az öreg király, árván maradt a trón. Az ifju herceg lett hát az új uralkodó. Elfoglalta ősei palotáját, szerető ura lett népének és a kicsi királyleánnyal: ifju hitvesével, boldogan éltek mindhalálig.

Szabászati és varró-tanintézet urhölgyek részére
B-né PALLER AMALIA Calvin-tér 8.

A társaságból

— Halló!... Persze, hogy én vagyok, nagyságos Asszonyom! Azt akarom, hogy maga legyen az első, aki erről értesül... Nem, a neveket nem árulhatom el! Tessék kitalálni!... Tetszik tudni, kezicsókólok, úgy történt, hogy a tegnapielőtti főpróbán egy másik színház művésznője, feltűnően nagy briliáns fülbevalókkal jelent meg. Mit mondjak? Olyan nagy volt a két briliáns, hogy az értéke egy jómodú család hat lányának hozományául elegendő lett volna. A művésznő mellett egy

kritikus ült, aki közismert nézői önagysága briliánsait, aztán így szólt:

— Művésznő, remélem, elővigyázatos volt és bebiztosította a briliánsait?

— Jé, még nem, de jó, hogy szólt. És hol lehetne bebiztosítani?

— Az üvegbiztosítótársaságnál, drága művésznő!...

Hogy tetszik mondani?... A náthajárvány sok mindent megakadályoz, csak éppen a szerelmes szívek egymásratalálását nem gátolhatja meg. Kastner Miklós bir. alelnök és neje: Huszovszky Etelka kedves előfizetőnk leányát. Blankát. oltárhoz vezette a győri székesegyházban Örményi Zoltán, Örményi István urad. számtartó és neje, Végh Iona fia. Az esketést dr. Pokorny Miklós, szentszéki ülnök végezte. Tanuk voltak: Dsida Ottó tanker. kir. főigazgató és Végh Gyula ny. tábornok. A fiatal pár az egész város szerencsekívánatával kezdi meg a házasságot, amelyhez én a magam nevében külön is gratulálok. Igaz, még azt is kötelelsem meg, hogy lapunk kedves előfizetője: Jakabfalvy Klára, Zábráczy Imre menyasszonya lett. Most már csak két kedves leány marad a gagybátori kuria virág-szála... Még egy van! Lapunk egy másik kedves előfizetője: Némethy Irma férjhez ment dr. Gyuresovics Károlyhoz Pestújhelyen. Sok boldogság koszorúzza frigyüket!... Igaz, ide vonatkozóan egy kedves kis statisztikám is van! Mit gondol, a múlt évben hányan mentek férjhez lapunk előfizetői közül? Nem is fogja elhinni: százegyen! Látja, ez is eredmény! És ebben valami kis részünk nekünk is van!

Ez is érdekelni fogja Nagyságos Asszonyom leányát... Az I. honvédhuszárokhöz a következő önkéntes ifjak vonultak be: br. Thyerry Gaszton, Égry Antal író, lapunk munkatársa, ifj. Ernyey Károly, br. Dániel Tibor, Márffy Manuáno Tamás, Csernyus Béla, Wennhardt Béla, alapi Salamon Aurél, Koltay Zoltán, Farkas László, Gyalokay Sándor, Polner Lajos, vitéz Lora Tibor, Gara Ödön és Tomka Miklós.

Művészeti hírem is van... Szentgáli Tóth Zoltán és Sztelek Dénes festőművészek szenzációs képkiállítását megnyitotta a m. kir. Vasuti és Hajózási Klub félemeleti helyiségében. A nagyon tehetséges művészeknek olyan erkölcsi és anyagi sikerük van, hogy rövidesen bezárhatják a kiállítást mert minden képüket eladták.

Az arisztokrácia?... Özv. Szécheny Miklósné szül. Mikes grófné, két leányával, valamint Festetich Kálmán gróf és neje szül. Clam-Gallos Klótilid grófnő, téli tartózkodásra Bécsbe utaztak. Gróf Festetich Sándorné szül. Károlyi Julia grófnő pedig Davosban üdül... Előfizetőink közül Bordighieraba (Olaszország) utazott több heti tartózkodásra Tóth Sándorné, Kökényessy Gyuláné Wienben töltött pár hetet, Özv. Polgár Béláné Budapesten, a Gellért-szállóban üdül.

Ugy-e, Nagyságos Asszonyom, igazam volt, amikor azt mondtam Magának, hogy az összes idei estélyek között a Budapesti Királyi Magyar Pázmány Péter Tudomány-Egyetem orvoskari „Csaba” B. E. „Ferencvárosi Törzsé”

által rendezett Csaba-estély lesz a legsikerültebb! Annyi szép leány volt ott, hogy tíz más bálban nem látni annyit. És mégsem árult senki — petrezselymet. Mert a rendezőség olyan figyelmes és kedves volt, amiért külön köszönetemet fejezem ki dr. Zsinger Béla elnöknek, Buziássy László, Horváth Béla, ifj. Ivanich Ferenc, Szánthó Dezső, Veóress László társelnököknek és Faragó Ferenc főtítkárnak. Ugy-e, nem bánta meg, hogy én reám hallgatott és elvitte oda a kedves leányát?

Halló! Ide tessék figyelni, Nagyságos Asszonyom! Február 15-én, a Budai Vigadó összes termeiben lesz a Budapesti Egyetemi Énekkarok bálja. Ide okvetlenül tessék eljönni. A fiúk egyébként hangversenyt is rendeznek, még pedig április 3-án, este félkilenckor, a Zeneakadémia nagyertermében: Nagyságos Asszonyom, nehogy erre az estére máshová tessék ígérkezni!

Most jön a pletyka, Nagyságos Asszonyom... Van két népszerű pesti zeneszerző, akik nem igen szeretik egymást. Az egyik állandóan a legnagyobb elismerés hangján nyilatkozik a másikról. Ezzel ellentétben a másik rendületlenül becsmerli kollégája alkotásait.

A napokban megkérdeztem az egyik zeneszerzőt, hogy miért nyilatkozik olyan szépen arról a kartársáról, aki állandóan lebecsüli az ő munkásságát?... Mosolyogva válaszolt:

— Legyen nyugodt, barátom. Egyikünk sem azt mondja, amit gondol...

Csókolom a kezeit!

RECEPTEK.

Puncspudding. 8 tojás sárgáját 10 deka cukorral és 5 deka vajjal habosra kavarnak, hozzáadunk 6 darab hámozott, tejből áztatott s azután kicsavart vizes zsemlyét, 10 deka héjasan darált mandulát, 1—2 evőkanál puncsot vagy rumot és végül a 8 tojás fehérjének keményre felvert habját. Kikent formába tesszük és egy óráig főzzük. Tálaláskor gyümölcsleöntetet adunk hozzá, melybe 1—2 evőkanál rumot tettünk, de tálalhatjuk borsadóval is.

Dr. Ebergényi Antalné, Budapest.

Porhanyós mandulástorta kávéhabbal. 15 deka lisztet dörzöljünk össze 15 deka vajjal, aztán teszünk hozzá 15 deka héjastól megdarált mandulát, 15 deka cukorport és 3 tojás sárgáját. Ha összegyurtuk, osszuk el öt részre és kerek tortalapoknak kinyújtva, süssük meg. Ha kihültek, rakjuk össze a következő habbal: Egy kis csésze nagyon erős feketekávévet főzzünk össze 15—18 deka cukorral, amelyhez két lap kevés meleg vízben felolvasztott zselatint is adunk, ha kihült, vegyítsük össze 3—4 deci aejsturübl keményre vert habbal és ezzel rakjuk össze a lapokat. Végül az egész külsejét is bőven bevonva a habbal, tegyük hidegre tálalásig.

Székelly Istvánné, Szeged.

Gyermek-kétszersült. 14 deka lisztből, 3½ deka élesztőből és 1 deci tejből kovászt készítünk és kelni hagyjuk. Ezután 42 deka lisztből, 14 deka cukorból, 10 deka vajból, 4 tojás sárgájából és kevés sóból tömeget készítünk, melyhez a kovászt hozzágyurjuk és kevés langyos tejet hozzáöntvén, kemény tésztát készítünk belőle. Ha ez megkelt, a deszkára tesszük és még egyszer jól átdolgozzuk; azután három darabra metszve, 2 ujjnyi széles és 2 ujjnyi magas hosszukás cipőt formálunk belőlük, bekenet pléhen kelni hagyjuk és végre világosbarnára kisütjük. Most két tojásból készült habot 5½ deka cukorral és 8 gramm liszttel összekeverünk és ezzel a kihült kétszersültet bekenve, darabos cukorral jól behintjük. Ezután a kemencében jól megszarítjuk, éles késsel vékony szeletekre metszük, melyeket tiszta pléhen szép világossárgára megpirítunk.

Horváth Andorné, Pesterzsébet.

Sült édes turóskoeka. Fél kiló lisztből két tojással finom tésztát gyurunk. Szép apró kockákra vágva, sósvízben kifőzzük. Egy fél kiló turót megreszelünk, nyolcad kg,

cukrot, 6 tojássárgáját, negyedliter tejfölt, negyedkiló vaját, kevés vaniliát, 6 tojás habját mind jól elkeverjük a turóval, beletesszük a kifőzött tésztát, egy formát jól kikenünk, morzsával meghintjük, a tésztát beletesszük és sütőben átsütjük. Tálaláskor kiborítjuk és cukorral meghintjük.
Gaál Imréné, Püspökladány.

Sonkás-kifli. Negyedkiló vaj, negyedkiló liszt, negyedkiló sonka, negyedkiló áttört sült burgonya és 1 tojás kell hozzá. A lisztet, vaját, burgonyát összegyurjuk, jól megzuzzuk, vékonyra kisodorjuk, pogácsaszaggatóval kiszurjuk, a finomra vágott sonkával megtöltjük, szépen összedodorjuk és tojással megkenve, sütőbe tesszük.

Adorján Mihályné, Kispest.

Erzsébet-torta. 4 tojássárgáját 12 deka cukorral, sok vaniliával habosra keverünk, teszünk bele 3 rud puhított csokoládét, 2 kávéskanál rumot, 1 kávéskanál erős fekete-kávét, 15 deka hámozott örölt mandulát és a 4 tojás kemény habját. Kikent és prézlizett formában sütjük, csokoládékrémrel töltjük és bevonjuk, piritott mandulával megszórjuk.
Balás Istvánné, Szeged.

Háztartás

Töltött kucsmagombaleves. A kucsmagombát jól megmossuk és belsejét kiszedjük. Kevés apróra vágott szalonnát, petrezselyemzöldjét, 2 tojást, 2 kanál morzsát, kevés sót, borsot összevegyítünk és ezzel a gombákat megtöltjük, majd huslevesbe főzzük. Tálaláskor tojássárgájával és tejjel behabarjuk.

Májas hablepény. Egy libamaját megtisztítunk, szitán áttörjük, 5 deka vaját habosra elkeverünk, adunk bele 2 egész tojást és egy tojásnak a sárgáját s azután tejbe áztatott és széttört zsemlye belét, végül egy kevés vagdalt zöldpetrezselymet és vöröshagymát. Ha jól elkavartuk, hozzávegyítjük az áttört libamaját, kellő mennyiségű zsemlyemorzsát és az egy tojás fehérjéből készült habot. A tepsit kenjük ki vajjal, szórjuk meg zsemlyemorzsával, öntsük bele a pépet és süssük ki szép sárgára. Ha kiszült, metéljük kockákra, rakjuk a levestálba s öntsünk rá májaslevest és tálalhatjuk.

Előétel. Töltött tojás majonézzel. 6 darab főtt tojást meghámozzuk és a tejét annyira levágjuk, hogy a sárgáját kiszedhessük. Ezt simára szétdörzsöljük, belevegyítünk 6 deka apróra vagdalt sonkát, 2 szardellát, egy kávéskanálnyi kaprit, mindezt apróra vagdalva, azután sóval és borssal ízlés szerint ízesítjük. Ezzel a tojásfehérjéket megtöltjük és egymás mellé rakva, mindegyik tejéjére egy csöpp kaviárt teszünk, majd majonézzel leöntjük, de vigyázzva, mert a kaviárt nem szabad leönteni.

Borjuszelet kaviárral. A húst megmossuk, kiverjük, besózzuk, kevés liszttel behintve, bő, forró zsirban mindkét oldalán szép pirsora megsütjük. Forrón tálra rakjuk s minden szelet közepére egy kávéskanál kaviárt teszünk, citromszeletekkel díszítjük, sült burgonyával és rizsszel körítjük.

Sertécsülök. Egy nagy hagymát felvágva, zsirban megpárolunk, egy jó késhegynyi édes paprikát szórunk rá és mindjárt utána, — hogy a paprika meg ne égjen, — félkiló feldarabolt sertécsülköt teszünk bele. Megsózzuk, egy csipetnyi köménymagot, 1 kanál ecetet, (aki erősen szereti, egy erős paprikát) téve rá, a lábást, amiben készítettük, egészen megtöltjük vízzel, hogy a húst ellepje. Befödve főzzük. Ha a vizet elfőtte, akkor kész is van. Nem kell engedni, hogy zsirjaig lefőjön a leve. Felvert galuskával körítve, kiváló izletes magyar étel.

Pácolt nyul. Az özeombnál leírt módon készítsünk a nyulnak is pácot. A nyul hárttyás bőrét éles késsel szedjük le, de úgy, hogy a nyul usát ne sértsük meg, azután tegyük tálba. A forró páclevet öntsük rá és egy napig tartuk a pácba, azután megsüthetjük. Szalonnával megtűzdelve, tegyük a tepsibe, a páclétől öntsünk alá két decit, süssük addig, amíg porhanyós lesz, de ne szárítsuk. Egy kávéskanál liszttel két deci tejjel behabarást csinálunk, öntsük a nyul levébe és pár percig forraljuk vele együtt. Ha a nyulat tálalni akarjuk, keresztbe vágjuk fel, hogy minden szelet csinos legyen. Tegyük hosszú tálba, öntsük a levét megsűrve rá, körítsük makaronival, felül pedig díszítsük citromkarikákkal.

Almapüré. Az almát meghámozzuk, magházát kivesszük, kevés cukros vízben puhára főzzük egy kis citromhéjjal és levéllel, azután áttörjük, feldíszítjük cukorba főtt meggyel, citrom- vagy narancsszeletekkel.

Mit főzök ?

Február 11. Csütörtök: Csontleves, székelygulyás, női szesély. *Vacsora:* Kocsonya, disznófejsajt, mandarin.

Február 12. Péntek: Zöldségleves, turócsusza, narancs *Vacsora:* Szardellás csuka burgonyakörítéssel, sajt, alma.

Február 13. Szombat: Törtmáj-leves, párolt ramstek, parajfőzelék, csöröge. *Vacsora:* Borjupörkölt tarhonyával, gyümölcs.

Február 14. Vasárnap: Aprólékves sült borsókéval, kappanpecsenye, kevert saláta, kompót, mikádó-torta, gyümölcs. *Vacsora:* Hideg sült, káposztasaláta, sajt, vegyes gyümölcs, apró sütemények.

Február 15. Hétfő: Tört burgonyaleves, serpenyőrostélyos, kelkáposztafőzelék, gőzölt palacsinta. *Vacsora:* Tea, szardellás vaj, száraz kolbász, sajt, gyümölcs.

Február 16. Kedd: Husleves finom metélttel, főtt hus, ecetes tormával és burgonyakörítéssel, rizsfelfújt. *Vacsora:* Vesevelő felvert tojással, uborkával, gyümölcs.

Február 17. Szerda: Tüdőtáskaleves, töltött paprika, káposztásrété. *Vacsora:* Meleg sonka tormával, mandarin.

Február 18. Csütörtök: Paradicsomleves, nyulgerine sütte áfonyával, gesztenyepüré. *Vacsora:* Libaprólek rizsszel, sajt, alma.

Február 19. Péntek: Borsóleves, piritott zsemlyekéval, töltött csuka, kalarábefőzelék, sajtos metélt. *Vacsora:* Tojásrántotta, burgonyakrokett, uborka, narancs.

Február 20. Szombat: Póréleves, töltött borjumell gombás rizskörítéssel, részeges barát. *Vacsora:* Becsinált csirke finoman vert galuskával.

A n. é. hölgyközönség

legnagyobb gondja a toalettkérdés. Főtt, szepet és divatosat szeretne minden nő öltözni. A rossz gazdasági viszonyok folytán sikerült egyrészt a legelsőrangú gyárosokkal, másrészt a legjobb női divatszakmunkásokkal olyan megállapodást létesíteni, hogy a legkényesebb ízlést is teljesen kielégítő minőségben adok

már 34 pengőtől

selyem- és szövetruhákat elsőrangú szalon kidolgozásban, kedvező fizetési feltételekkel is. Egy látogatás meggyőzi és ezért kérem, rak-táramat vételkényszer nélkül megtekinteni. Vidéki érdeklődésre postafordultával válaszolok.

HEISLER, MUZEUM-KÖRUT 31.
(Muzéummal szemben)

Pesti premierek

A történelmi színmű és Bibó Lajos „Báthory Zsigmond“-ja.

A háborus és a háboru utáni esztendőik nagyon közel sodortak bennünket a történelmi eseményekhez és megbizonyították előttünk azt az addig is tudott, de át nem érzett igazságot, hogy a történelem hősei is csak emberek. Az időbeli messziség és a történelmi távlat eszményítő hatásáról kiderült, hogy nem egyéb görögtűznél és a hősök piederesztálja a legtöbb esetben csak vastag porréteg, amit az idő múlása szitált talapatként a lábaink alá. Hogy Oscar Wilde egyik mondását módosítsuk: beláttuk azt, hogy az ember csak — ember, se jó, se rossz, csak — ember, mint ahogy csak ember volt és csak ember lesz, időtlen időlig. Amikor Shaw cinikus tolla először próbálta meg ilyképpen beállítani a hősi figurákat: ha el is kápráztat bennünket ötleteinek tüzijátékával, de nem hittünk neki. Aztán egészen közelről ismertük meg ennek a tételnek igazságát és amíg egyrészt egy dekoratív szépségtől fosztottuk meg magunkat, másrészt egy őszinte és tiszta érzéssel lettünk gazdagabbak, mert a történelem alakjaiban is megláttuk és megérezttük sajátmagunkat: a küzdő, szenvedő, reménykedő és kétségbeeső örök embert.

Ebből az érzésből és ebből a szempontból indulnak ki a történelmi dráma új utjai. Nem hőskölteleményeket akarunk, amelyek a cirádás szavak és sístergő mondatok esőjét záporozzák reánk. Vissza akarjuk álmadni az eleven embert a muzeumi köntös mögé és életet akarunk látni a várromok között. Mert tudjuk, hogy a caesarok élete is csak hétköznapi mozaikjából tevődik össze, az ő napjaik is reggel kezdődnek és este leáldoznak, könnyeznek és szenvednek, sírnak és megalázkodnak, mert ők is csak emberek, se nem jobbak, se nem rosszabbak, mint mi, csak — emberek.

Bibó Lajos, aki „A juss“ című parasztrámájában már megmutatta értékes tehetségét és diadalmos erejét, ezt a nehéz és sulyos célt tüzte maga elé, amikor megírta a „Báthory Zsigmond“-ot. Három évszázad patinás távlatában, a csillogó és pompás kosztümök alatt az embert kereste. Történelmet írt, amelyben azonban mi magunkra ismerünk. A megszépítő messzeség helyett a lélekelemzés lámpásával világított be a mult félhomályába és réghalott emberek régi gesztusaiban megmutatta mai vergődésünket és szenvedéseinket. Felnyitotta régi kripták vasajtáját és a költő teremtő szavával vezette vissza a szétporladt halottakat hajdani életükbe, hogy újra küzdjenek, diadalmaskodjanak, vagy elbukjanak, hogy újra éljenek.

Minden elismerésünk megilleti ezt a fiatal drámaköltőt, ha talán nem is sikerült neki teljesen és maradéktalanul elvégezni a magára vállalt gigászi feladatot. Külön érdemként kell betudnunk azt a bátorságot és elszántságot, amellyel az olesó siker könnyű és jövedelmező utjait elkerülve: egy középkori aszkéta buzgalmával fogott neki a magyar mult egy érdekes korszaka felkutatásának. Ezzel a fáradsággal tiz ugynevezett kasszadarabot összetákolhatott volna, de fiatalos heve és lelkesedése nagy, szép és a szó igazi értelmében művészi alkotásra inspirálta. Nem a korszaknak és nem a má-nak írt szórakoztató színjátékot, hanem a szellem kiváltságosainak és az irodalomtörténetnek. És ha egy-két kisebb hiba, elbágyadás, ilyesféle mutatkozott is a színmű egy-két jelenetében, azt is értékké hevriti a cél és szándék nemessége, mely egész alkotásából diadalmosan kiárad.

A Nemzeti Színház előadása teljesen méltó Bibó Lajos nemes céljához és elgondolásához. Mintha minden színész tehetsége friss virágba szökött volna, mert irodalmi értékű szerepekbe kellett életet lehelniök. Minden szereplőt megilleti a legteljesebb elismerés. Kiss Ferenc nevét csak azért említjük meg külön, mert az egész színmű lázas tempóját az ő sístergő temperamentuma diktálta, amelyet az örök asszony poézisével az egyre fejlődő tehetségű és szépségű Tokés Anna aranyozott be. A siker crescendóját Márkus Emilia csodálatos páthosszal elmondott prológusa indította

utnak, amely nyiltszíni tapsokban és számos kihívásban mutatkozott meg.

Bibó Lajos boldogan könyvelheti el a megérdemelt irodalmi sikert, amelyet egy-két okvetetlenkedő napilap kritikája sem tud lecsökkenteni és elrontani.

*

Kronikási hűséggel regisztráljuk, hogy a Magyar Színház egy új Flers-Croisset-vígjátékot mutatott be, „Az új urak“ címmel. Ez a darab a francia vígjáték-irodalom tipikus terméke lévén, felmentve érezzük magunkat a komoly bírálat alól. Feltétlenül mulattató és vidám és a közönség nagyrésznének bizonyára tetszeni is fog. A szerzők szívesen használják ki a pikáns helyzeteket és izlésök nem tiltakozik a sokszor egészen egyértelmű kétértelműségek ellen. Végtelenül sajnáljuk, hogy a fordítást Heltai Jenő végezte, akinek költői tolla igazán sokkal nemesebb feladatokra méltó.

Rossz nyelvek azt beszélnek, hogy a darab sürgős bemutatása köszönetnyilvánítás, amiért Heltai és Molnár megkapták a francia becsületrend piros szalagját. Ha a siker mást is bizonyítana, mégis az az érzésünk: semmi kárunk nem lett volna abból, ha a francia színműirodalom efféle selejtes termékével nem ismert meg minket a Magyar Színház igazgatósága.

A kalandor jóslata

Regény

Írta: Csermely Gyula

Utánnyomás tilos. A fordítás és megfilmesítés jogát a szerző saját magának tartja fenn.

V.

Báró Aldörferné asszony nagy háziestélyt rendezett a tiszteknek és ő maga írta a névsort, hogy arra kit hívjon meg. Meghitta Hannsteint és nejét és természetesen Cusani Camillót is, hiszen ezek miatt rendezte az estélyt.

Reszketett a keze, mikor ezeknek megírta a meghívót... — Ugy lesz-e. — tűnődött, — ahogy biztatott engem a gyóntatóm? Cusaninak pedig a meghívón felül még külön egy kis bilétát is küldött. — Feltétlenül elvárjuk, drága jó barátunk, — írta. — Régi ismerősöket is fog találni... jöjjen.

Meghitta Muzio Santit, azaz Scipió Franti gyóntatót is, de ez kimentette magát, nem ment el. Amihez bizony jó oka volt több is. Nem akarta látni a tábornokné meglepett arcát, kellemetlenül meglepett arcát, mikor a megrutultnak vélt Hannsteinné helyett egy megigézően szép, fiatal teremtést lát... és kerülni akarta legalább azt, hogy Paolo Fornaciari vele találkozzák és ráösmérjen, ő kicsoda.

— Most titokban kell, hogy működjek, — vélte Santi. — De majd elkövetkezük számomra a nyílt cselekvés ideje is, csak türelem.

A tábornokné a szalonja közepén állt, ott fogadta az érkező vendégeit. Mellette állt a huga, Helén és a leány mellett több katonatiszt és Cusani. A tábornok ur parókája a szalon egyik sarkában szürkéllett: valami vitakozása volt ott a bárónak egy másik szürke parókás főtiszttel, a Hofskriegsrat valamely intézkedése tárgyában.

A tábornokné arcán bizonyos türelmetlenség jelei látszottak. Hannsteinné még nem jöttek el, holott szerette volna látni az asszonyt, az elfonnyadt, megcsunyult asszonyt és megfigyeni a Cusanira tett hatását. De az etikett berkeiben olyan bolondos divat volt pár év

óta, hogy mennél kisebb rangu volt valamely vendég, annál később igyekezett érkezni, hogy szerénytelennek, tolakodónak ne tartsák. Hannstein pedig, mint tudjuk, még csak százados volt.

— Drága conte Cusani, — fordult most leplezetlenül nyiltan és a hugára való minden tekintet nélkül a contéhoz, kit maga mellé intett, — drága conte Cusani, remélem, hogy ezentul gyakoribb vendége lesz házuknak.

— Bármikor is készséges szolgálja leszek, kegyelmes bárónő.

A tábornokné a legyezőjével játszott. Összecsapta, megint kinyitotta, végre a nyitva tartott legyező mögül észvesztő pillantást velet a contéra. És suttogva, de forró szóval mondta:

— Ne a szolgálóm legyen, conte. A szolgálók csak engedelmességek, de szív és érzés és minden melegebb vonzódás nélkül.

Érthetőbb már nem lehetett beszélni és Cusani zavarba jött, hogy mit mondjon. Észrevette már eddig is, hogy az ingerlő, forróvérű, szép asszony szívesen venné az ő hódolatát, de ennyire világos célzást még sohasem tett a báróné, a palástolatlan vágyakozás perceiben sem. Szerencséjére közbejött, hogy az inas, ki az ajtónál állt, a bárónő felé fordult és két vendéget jeleltetve fe fennhangon:

— Herr Hauptmann von Hannstein und Gemalin.

Cusani nem ösmerte a századost, soha a nevét sem hallotta s így közönnyel hallgatta a bejelentést. Oda se nézett, hanem tűnődött, hogy ugyan kik lesznek az ismerősök, akikről Aldörferné a meghívóban említést tett, majd Helénél vállaltott egy-két melegebb szót, aki ezért is hálás volt a deli tisztnek.

De a tábornoknének nagyon rossz perce lett, hogy az ajtó felé nézett és egy gyönyörű asszonyt látott bejönni. Olyan viruló, szép, formás és egészséges külsejű nő volt, hogy egy újabb Palma Vecchionak model-lül szolgálhatott volna egy második Santa Barbarához. De ez még szebb lett volna, mint az első ott a velencei Santa Maria Formosában.

— Tehát ebbe volt Cusani szerelmes, ha helyesen volt informálva a gyóntatóm? — ez a gondolata támadt az asszonynak és sirni szeretett volna, mert egyszerre elhagyta a reménye. Olyan harmadrangúnak, semminek és elvirágzottnak érezte magát, ahogy ránézett a csodaszép vendégre, ki férje karján nagy tisztelettel már feléje is jött. Ebből ábránduljon ki Cusani és ezzel szemben várjon ő győzelmet? ... Soha!

Odaadta volna a fél életét is, ha Cusani, kit élesen szemügyre vett, nem állt volna ott szorosán mellette. De mellette állt s így meg kellett, hogy lássa az asszonyt és Aldörferné szorongva azt várta, hogy Cusanit majd elárulja az arca. A meglepetés, az öröm, a keblében fellobbanó láng mind ott lesz a szemében és beszélni fog.

De éppenséggel nem úgy jött, ahogy félve és remegve várta. Cusani Camillo arca nem beszélt, nem árult el semmit. Viaszosan lágy volt és mozdulatlan maradt az arca.

A nyomott kedélyű bárónő valami fickándozó örömet érzett. Olyan könnyű lett a lelke, mint a madáré, aki rabságban szynlődött és most szabad lett.

Hannsteinékhoz fordult, kiket lebilincselő nyájasa-n fogadott.

— Ah, Mantovából jött, százados ur? — csicsereggett, majd kedveskedve kezet fogott az asszonnyal. — Onnan hozta ezt a gyönyörű szál virágot? A conte ur is ott szol-

gált, ismerik is, úgy hiszem... Conte Cusani Camillo!

Ez, hogy aposztrofáltatott, meghajolt és először is az asszonyhoz fordult. És mintha most látta volna először, úgy tett. Megismételte a nevét, szertartásosan, tompított hangon:

— Conte Cusani Camillo.

Paola is jó színjátszónak bizonyult. Csak befelé remegett, izgult, mint az asztalra tett érzékeny hegedű, ha megütik az asztalnak a lapját, de kifelé nyugodtnak látszott. Megbiccentette a fejét, szakasztott úgy, mint két évvel azelőtt Hannstein előtt a Sant Andrea dóm előtt: mosolygásra húzta kis száját, egy-két konvencionális szót szólt, azután hogy új vendégek érkeztek, belékarolt az urába és elvegyült vele a vendégek közt.

— Nem ismeri Hannsteinnét? — kérdezte Aldörferné a mellette maradt contétól.

— Most látom először, — felelte Cusani nyugodtan és azt gondolta hozzá: mint Hannsteinné asszonyt, itt Bécsben.

Báró Aldörferné öröme inkább kéjézés volt már, mint öröm. — Ha csak most látta először, — gondolta — akkor szerelmes sem lehetett belé s így gyóntatóm is tévesen informált. Hála legyen érte az Istennek.

A boldog ember mind nagylelkű.

— Hannsteinné olasz nő, — mondta — és vendégeim közt, önt kivéve, egyetlen olasz sincs, Cusani. Csatlakozzék hát hozzá és mulattassa egy kissé azt a szép asszonyt. Talán önnek is jól fog esni, ha valakivel az anyanyelvén beszélhet.

— Ha parancsolja, kegyelmes asszonyom... de ha megengedi, szívesebben maradok, hogy a hölgyeknek lehessenek a lovagjuk.

Ez jól esett az asszonynak is, Helénnek is. Sőt az asszonynak annyira jól esett, hogy folytatta a nagylelkűsködést, ha már benne volt.

— Helyes conte, — mondta a bárónő. — Hát sé-táltassa meg kissé a hugomat, de később majd én foglalom le magamnak.

Cusani karját nyújtotta Helénnek és többször körül-sétált vele a teremben. És minden fordulónál elsétált Hannsteinné mellett is, de nem nézett rá.

Pedig de forró lett egyszerre a vére! Meglátni azt az asszonyt, akit sohasem felejtett el egészen, aki kíváncsibb és szebb lett, mint mikor leány volt: és olyan lett a lelke, mint mikor forrasztó-csővel levegőt fújnak a láng közé. Nyugodtan pislákol és ling-leng, de egyszerre megéled, erőre kap és szikrákat szór és megolvastja még az ezüstöt-aranyat is.

Fájdalmasan feszült a keble és a feje körül is nyomást érzett, mely oly kínzó volt. Könnyíteni akart magán: — Hidegvér, — mormolta, — majd elmúlik... de mindezen törekvése a maga megnyugtatóására hiába-valónak bizonyult. De sőt önfeledten suttogta: — Százszor szebb, mint bármikor volt... százszor is szebb, mint bármikor volt.

Helén ezt saját magára értette és az arca láng lett, a szeme harmat. — Mégis remélhetek? — gondolta boldogan.

De egy másik asszony is volt a teremben, akinek páras lett a szeme és vérrózsás az arca: Hannsteinné Fornaciari Paola. Le sem vette a szemét az emberről, akit most is oly bódultan szeretett... és látnia kellett tehetetlenül, kábultan, mint foglalkozik azzal a leánnyal és sugdos neki szép dolgokat a fülébe. Ni, hogy pirul, milyen boldog, majd az égben van!

Elátkozta azt az embert, aki először gondolt rá, hogy Bécsbe helyezték át az urát és persze sejtelve se

volt róla, hogy Santira kívánja az átkát. Fra Saverio — Muzio Santira.

Menüettet táncoltak és egyik figuránál Cusani Camillo megszoríthatta Paola négy ujját. Olyan érintés volt csupán, alig érezhető, légies érintés, mint mikor a kalitkás énekes madárka rászáll az urnője ujjára és lábacskájával megkapaszkodik benne, hogy megállhasson; mégis olyan volt az érintés, mintha mészás súlyt rakott volna Cusani a szerelmes szép asszony szívére.

Ez önfeledten felsóhajtott: — Camillo!... és a tiszt ajkáról visszhang kelt: — Paola!

Két sóhajtás volt csak, más semmi, a dorombszónál is lágyabban elhaló, mégis — mint az arkangyal kürtszava a holtakat — feltámasztott két sirba zárt szerelmet. És a két feltámasztott szerelem kitört a koporsóból és eget kért.

Több nem történt köztük akkor este. Egy ujjszorítás, egy sóhajtás; de ez a kevés is elég volt, hogy Cusani megrettenjen tőle, hogy folytassa.

Maga sem tudta, mi történt vele így egyszerre. Nem tagadhatta a tényt, hogy Mantovában, bár szerette Paolát, mégis lemondott róla könnyen és elhagyta; több mint két év mult el azóta és gondolt is Paolára, nem is... most pedig, hogy itt meglátta, igézetes szépen, mint az éjszaka legtündöklőbb csillagát és önmagának be kellett, hogy ismerje, hogy az övé lehetett volna ez a gyönyörűség, de egy ostoba jóslat miatt nem lett: most valami megfélézhetetlen akarat jött rá, hogy a magáéá tegye ezt az asszonyt és ha ördög és pokol és száz Isten szegül is ellene.

— De a becsület? Paola a másé! A becsület nem ördög és pokol, a becsület egyszerűen csak becsület, szegül ellene az ő vágyának.

— És mégis és százszor is: akarja az asszonyt, akarja!

Ettől rettent meg Cusani, ettől az esztelen akaratól, szándéktól. Fél, hogy e szándéknak még meggondolatlan és tehetetlen rabja lesz.

Valamit keresett hát, valami csodaszert, vagy olyat, a mi megszabadítsa a vágytól, vagy olyat, ami őt még jobban bódítsa.

— Csillapító szert?! — nevetett. — Mi csillapíthassa a kívánságot, ha nem a kielégítés? Bódítószer... az meg mi legyen? Tokaji bor, pezsgő... vagy vágyaktól hevitett asszonyok illatos és perzselő csókjai?

— Mindenekelőtt is: Paolát kell, hogy kiábrándítsam magamból. Ez az egyetlen szer, ami segíthet rajtam, — gondolta. — Hogyha akarnék is, se közelíthsek hozzá, de soha.

Paolát kell, hogy kiábrándítsa magából? No, jól van! Megint Helénnel foglalkozott, de tüntetőleg úgy, hogy Paola asszony is lássa... majd, hogy feléje jött a bárónő és tréfásan duzzogni kezdett:

— Hát engem már teljesen elhanyagol? A tábornoknénak lett széptevő lovagja?

Sétáltak egy darabig; itt is megállt az asszony, ott is és mindenik csoporthoz volt egy-két lekötözött, szívből jött jó szava, azután azt suttogta a conténak, hogy vezesse egy levegősebb szobába, itt már szívdobogást kapott a hőségűtől.

Négy-öt szobán is haladtak keresztül, végre a budoárjába értek az asszonymnak. Majdnem sötét volt a szoba, mert csak egy venéziai mécses égett egy asztalkán és annak fényét is tompította egy ernyő, melyen transparens emberalakok látszottak, szerelmesen ölelkező, dévajkodó, meztelen párocskák. (Folytatjuk.)

Tanácsot kérnek

9. Ki volna oly kedves előfizetőtársnőim közül, hogy egy kaszinó tojás-receptet, külön a francia saláta receptjével, beküldené. Ennek viszonzásul készséggel állok hasonló tárgyban szolgálatára. Előre is hálás köszönettel

O. M.-né, Bpest.

10. Többször hazakísér egy fiatalember és nem tudom, illik-e őt meghívni, vagy várjam, míg megkérdez, hogy levezitelhessem. Azért kételkedem e két dologban, mert a mult évben egyik kollégám többször hazakísért és mikor meg-

hívtam, másnap a hivatalomban azzal dícselkedett, hogy annyira imponál nekem, hogy meghívtam, erre a másik kollégám hívás nélkül levezitelt. Nagyon kérem olvasótársnőimet, adjanak tanácsot, most hogyan cselekedjem, melyik a helyes.

Egy vidéki leány.

11. Kedves Főszerkesztő Ur! Rövid leszek, mert feldult idegállapotom nem bírja ki a hosszadalmas levélírást. Szerelmi házasságra léptem nyolc évvel ezelőtt és ma ott tartok, hogy a férjem, — akit egy másik asszony elcsábított, — el akar válni tőlem, hogy azt a másikat, — ó, hogy gyűlölöm! — vegye el feleségül. Az a másik asszony is válik az urától, ugyanebből az okból. A bűnösök persze azt szeretnék, ha én ebbe a válásba szóltanul belenyugodnék. Megpróbáltam: nem megy. Érzem, hogy valami súlyos, helyrehozhatatlan cselekedetet fogok elkövetni. Épp azért írom ezt a levelet, hogy a válasz megérkezéig lehiggadjak és megfontoltan tudjak cselekedni. Sürgős választ kér

„Egy kétségbeesett szegedi asszony.“

12. Egy igazi, jó puncs-torta leírását kéri, előre is köszönettel „Chrisantheme.“

Üzenetek

„Egy megsértett kisleány.“ Igaza van Magácskának: annak a bizonyos fiatalembernek a viselkedése feltétlenül sértő volt. A legelemibb udvariasság ellen vétett, amelyet megtorlatlanul hagyni nem szabad. A megtorlás, illetve a büntetés azonban csak olyan lehet, amely egy kisleány egyéniségéhez méltó. Semmi szin alatt ne tegyen neki szavakkal szemrehányást. Egész egyszerűen várja ki a legközelebb kinálkozó alkalmat, amikor újra táncra kéri — és ne fogadja el ajánlközását. Ha esetleg megkérdi ennek okát, akkor feleljen, de csak hidegen, hűvösen és kimérten. Mindig abból induljon ki, hogy Magácskát az a fiatalember meg nem sértheti. Mert az efféle léha viselkedés nem Magácskára nézve megszegyenítő, hanem a fiatalemberre vet árnyékot. Egyébként a dolog nem oly tragikus, mint ahogy Magácska gondolja. Lehet, hogy az a fiatalember egész véletlenül megfeledkezett arról, hogy Magácskát kérte fel a táncra. Az öregek így jellemzik ezt: a fiatalság — bolondság! A bolondságért pedig meg kell bocsátani, ha a fiatalur szépen bocsánatot kér. Szívesen üdvözli: a Szerk.

„Egy pesti leány“-nak szives üdvözet, kedves okos soraiért. Az én lelkemben is élt ez a közlemény, de nem

volt időm megírni. S ilyen szépen nem is tudtam volna. Igen, — ez a holnap női típusa, nem különködő feminista, hanem gondolkodó eszes lény, szívjósággal, nemes érzésekkel megáldva, ki a férjnek — mindene lesz! Sajnos, ez a típus a jelenlegi viszonyok mellett érvényesülni nem tud, de bizonyos, hogy a jövő generáció csak ilyen nőket fog ismerni és szeretni. A mai típust nem értem s azt a szélsőséget sem, ahogyan támadt, a régi, agyondolgozott háziaszony helyén. Mert ma, ha egy leány férjhez megy, tisztelet a kivételnek, a legnagyobb része azon töri a fejét, hogy minden munkától és kötelességtől megszabaduljon. A társaság, a divat, szórakozás a fő gondja. Már egy fél év mulva „udvart” szerez s aztán minden idejét arra áldozza, hogy udvarlóját minél biztosabban és huzamosabb ideig megtartsa. Gyermekait háztartási alkalmazottak nevelik, önagsága pedig a mozit, kávéházat járja udvarlóival. Hogy a férj milyen érzelmek közt tölti idejét, — erről nincs tudomásom. Mindenesetre nem érdemelnek jobbat, ha ezt az állapotot hang nélkül megtűrjük. És nagyon szépen kérem, kedves hölgytársaimat, ha lennének szívesek megmagyarázni, hogy miért fontos a családi életben az udvarló? Mert ha ismerőseimet kérdelem, azt felelik, hogy bizony a mai asszony számára ez a kellék nélkülözhetetlen. A seprőnél is fontosabb, — még a férjnél is. Az igazság kedvéért meg kell jegyez-nem, hogy láttam derék, jó asszonyokat is mostanában, (a „Magyar Uriasszonyok Lapja” táborában is sok értékes hölgyet fedeztem fel), de az a szomorú, hogy manapság divat „olyannak” lenni. És a legszomorubb, hogy ezen „divatos” asszonyoknak a fele 40 éves vagy azon felüli korban van. Kiváló tisztelettel

„Egy dolgozó nő.”

*

Ezt a levelet, amelynek minden sora fájdalmas szomorú igazságot tartalmaz, kötelességszerűen leközzöljük. Nagyon jól tudjuk, hogy a benne foglalt megállapítások nem vonatkozhatnak azokra az asszonyokra, aki a mi előfizetőink. Mert azok az asszonyok, akik szeretettel olvassák a mi lapunkat és akik a mi írásainkból merítenek eszméket, gondolatokat és nemes érzéseket: a családi életüket is ezek szerint rendezik be és régi, boldog otthon megteremtésén fáradoznak. De azt is nagyon jól tudjuk, hogy a mi olvasóink még nem jelentik a nők összességét és a levélben foglalt igazságok ez idő szerint még valóban szomorú igazságok. Reméljük azonban, hogy a *mag* — önérzetesen mondhatjuk, — melyet *mi vetettünk el*, hatalmas fává fog terebélyesedni. És akkor általánosságban kialakul az az új asszony, akit csak a legnagyobb tisztelet és csodálat illet-het meg a mostani lesújtó bírálathelyett. Legszívesebben üdvözlettel és kézcsókkal

Szerk.

„Egy új előfizető.” E hó 10-én megjelent kérdésére a 20-ik számban hájastészta-recept helyett vajastészta-receptet küldtek be. Az is igen finom, én már ki is próbáltam. Az én módszerem szerint a leveles hájastészta kitünő. Nagyon ajánlhatom bárkinek. Fél kg. háj, 75 deka liszt. A lisztet három részre osztjuk, egy résszel a hájat sodrófával eldolgozzuk. A másik két rész lisztet 2 tojás sárgájával, egy kávéskanál só, egy kávéskanál cukor, 2—3 kávéskanál rummal és hideg vízzel rétes-keménységű tésztát készítünk. Kinyújtjuk, a lisztes hájat rákenjük, összehajtogatjuk s félóraig pihenni hagyjuk. Ezt négyszer megismételjük és negyedszeri kinyújtás után tojásfehérjével megkenjük s gorbárára tört mandulacukorral behintjük, tüzesséssel megsütjük. Ily módon a szór gőndör lesz és lehet vele diványpárnát tölteni. Szívélyes üdvözléssel

„Egy vidéki olvasótól.”

„Pusztán lakom.” A disznósörzt a következő módon házilag is meg lehet göndöríteni. Egy 20 cm. széles és 30 cm. hosszú deszkát szegekkell jó sűrűn ki kell verni, majd a szegek hegyeit lehajlítani és a disznósörzből egy jó marékra valót kézbe venni és többször egymásután végighuzni rajta. Ily módon a szór göndör lesz és lehet vele diványpárnát tölteni. Szívélyes üdvözléssel

„Egy vidéki olvasótól.”

„Egy kisleány.” Szívesen vállalkozom és segítségére leszek báli toiletje összeállításánál annál is inkább, mert én, mint pesti leány, már nem egy bált táncoltam végig. A hosszú glaucektyű igen divatos, de a lakkecipő egyáltalán

nem tartozik a báli toilettek közé. Vagy brokát-cipőt vagy pedig egész világos pezsgőszin-cipőt vegyen, természetesen szinben hozzáillő selyemharisnyát. Arra fektessen fősulyt, hogy egész ruhája összhangban legyen s ekkor elérí mind-den leány álmát: a bálkirálynői címet. Jó mulatást.

„Egy másik bálozó kisleány.”

B. I.-né, Győr. A konyhaasztal cinfedőlemezt igen jól lehet tisztítani, ha finom krétapor szesszel összevegyítünk és azzal jól bedörzsöljük s azután lemoszuk. Krétapor helyett lehet finom szitált homokot is használni. Ha nem konyhaasztalról volna szó, tanácsolhatnánk, hogy „Sidolt” petroleummal tessék összevegyíteni és ezzel tisztítani, de így ezen igen jó tisztítómódot el kell, hogy vessük. Kézcsókkal

Szerk.

„Bűnös vagyok-e?” Nem, nem bűnös, — csak hibás. Hibás önmagával szemben, mert tulbecsülte erejét s olyan feladatra vállalkozott, melynek horderejével nem volt tisztában. Hibás azért, mert a vénleányságot „szánalmasan komikusnak” tartotta és csak ettől való féltében lett egy férfinak a felesége. A bekövetkezett eseményeket, — ha több élettapasztalattal bír — előre sejténie, tudnia kellett volna.

Őn ítéletet vár tőlem, melyben férjét bűnösnek kellene kimondanom és bár levelében súlyos vádak vannak ellene, mégsem tudok teljesen pálcát törni felette. Mert, ki tudja, nem-e éppen az Őn érzéketlen, közömbös viselkedése juttatta őt oda, hogy más nők körében keresse azt, amit Őn nem tudott nyújtani, — a szeretetet. Hogy Őn jó, hűséges feleség akart lenni s ezzel az elhatározással nyújtotta kezét, — ebben egy pillanattal sem kételkedem. De mivel lehet elfogadhatatlan tenni azt, hogy férje rövid házasságuk alatt megváltozott, holott ő valószínűleg nem azért választotta feleségének, mert „félte” az agglegénységtől, hanem bizonyára azért, mert úgy szerette, hogy egy egész életre maga mellett kívánta látni.

Mi, akik a dolgok mélyére hatolunk, megértjük férjének azt a kijelentését, hogy „gyűlöli a birkatürelmét.” Pedig higgye el, Nagyságos Asszonyom, nincs is szüksége birkatürelmre, mert ha esetleg ellentétek merülnek fel, azt szeretetteljess belátással, megértéssel el lehet oszlatni és el is tudja oszlatni minden asszony, aki igazán feleség és nem jár-ke a világban martir-arcúval.

De bármennyire keresem is, nem találom mentséget a kacérsághoz való folyamodására. Még a leány is megrovandó, aki ilyen céllal vesz részt a társaságban, hogyan jön tehát ahhoz az asszony, a feleség, aki tudatában volt annak, hogy csak azért ment férjhez, mert a vénleányságot nevetésnek találta, hogy ily módon keressen és találjon magának szórakozást? Önkénytelenül felvetődik a gondolat, de hol van az első, a mindent betöltő szerelem, amelyet más férfi nem tud többé pótolni? És most úgy érzi, hogy szeret egy férfit azok közül, akikkel kacérkodni kezdett. Am, jól meggondolandó, hogy vajjon ez a férfi nem lát-e Őnben mást, mint egy könnyen meghódítható „dibdáb” médiumot s aztán a mámor elmulta után, — hisz az oly rövid idő alatt elpárolog, — nem fogja Őnt többé ismerni! Hogy az a fekete szempár állandóan Őn előtt van és kér, könyörög és parancsol, engedjen meg, Nagyságos Asszonyom, ha azt merem állítani, hogy egy asszonytól, — ki erre az illető fel nem jogosítja, a legvérmesebb és legelszántabb férfi sem mer kérni, könyörögni és még kevésbé parancsolni.

Azonban az egész levélből megdöbbenően az kapott meg, hogy Őn, gyerekeinek édesanyja, — nem gondol gyerekeivel. Vagy talán az is megtörténhetik, hogy őket sem szereti? Elfelejtetheti-e Őnnel a drága kis csöppségeknek az anyához való ragaszkodásukat, szeretetüket, becézésüket és csókjaikat más, idegen ember mimelt szeretete? Bizonyos-e Őn abban, Nagyságos Asszonyom, hogy az a férfi olyan ha-

Britannia szálló

VI, TERÉZ-KÖRUT 39. Elsőrendű családi szálló minden modern kényelemmel. :: Kitűnő konyha. :: Külön diétás konyha orvosi felügyelettel. NÉMETH ALADÁR

Celldömölk, 1927. január 10.

Kedves Főszerkesztő Úr!

A kért „Hóvirág“ mosóport köszönettel megkaptam és ki is próbáltam. Az eredmény teljesen kielégítő volt és különösen gyermekruhák mosásánál nagyon jó, mivel az ilyen apró holmi a rendes mosással igen sok időbe kerül. Ezután csakis ezt fogom használni és minden asszony ismerősömnek melegen ajánlom.

Még egyszer köszönet érte

szíves üdvözlettel

Entl Jánosné, Celldömölk.

talommal bír Ön fölött, hogy ki tudná törölni életéből gyerekei iránti szerelmét? Ha lelke magános esődjében erre megnyugtató választ kap, úgy nincs és nem lehet más tanácsom az Ön részére, minthogy adja ezt tudtára férjének, váljanak el és kezdjen új életet azzal, aki ma képzeletének bálványja s aki miatt megbomlott lelki egyensúlya. De ne méltóztassék bujkálni, vagy bizonyos dolgokat titkolni, leplezni.

És végeredményben mégis szeretném azt mondani, hogy ne engedje magát ide-oda dobáltatni érzéseit által, hanem azt a fogadást, melyet férjhezmenetel alkalmával tett, mint anya és feleség egész lelkével igyekezzen megtartani és hiszem, hogy férje hálás lesz érte és a szerető kéz simogatása sem fog hiányozni. Bocsánat a szigorú válaszáért, de a legjobb tudásom és igazságérzetem diktálta. Üdv. Szerk.

„Érdeklődő.“ Esküvői vacsora alkalmával, ha a huslevessal csészében lesz szervírozva, teljesen üresen adandó fel s természetesen kanál is felesleges. Vacsora-menüt — tekintettel a jó vidéki háztartások bőségére — a következőképpen lehet összeállítani: Sonka hidegen tormával. Miután a sonkát többféleképpen lehet díszíteni, az egyéni ízléstől függ, hogy hogyan lesz tálalva. Tehetünk a vékony szeletekre vágott és tálra elhelyezett sonkák tetejére néhány kettévágott főtt tojást, melyekre egy-egy szardella-gyűrűt helyezünk. Ezeket egy foppiszkálóval átszurjuk. A foppiszkáló felső végét kettő metszük és abba egész keskeny, vékony nemzetiszínű szalagoeskát helyezünk, hogy úgy nézzen ki, mint egy kis zászló. Díszítjük továbbá a sonkát tormával, melyet nem reszelünk, hanem késsel vékony szalagokra kaparunk, hónapos retekkel, uborkaszalagokkal, melyeket szintén díszesebb alakokra kivágunk és petrezselyem zöldjével. Utána adunk halpaprikást, ezt követheti vesepecsenye vadasan készítve. Adhatunk továbbá kirántott bárányhúst egyes salátákkal és kompotokkal. A bárányhúsnek kellemetlen ízét a következő módon lehet megszüntetni: Mielőtt a húst elkészítenénk, ecetesvízzel leforrázzuk és egy kis ideig benne hagyjuk, majd kivesszük, izlés szerint feldaraboljuk és besózzuk. Bárányhús helyett lehet rántott csirkét adni. Adhatunk továbbá sült kacsát és kappant céklával és uborkával. A tészták közül fánkot, utána tortákat, pl. csokoládé-torta tejszínhabbal, pünes-torta, diós- vagy mandulás-torta mokka-krémmel, apró sütemények, vaniliás-kifli, habesók, mogyoró-rudaeskák, a férfiak részére a borhoz sós, kőménymagos vajaspogácsák és rudaeskák. (A bort illetően a szerkesztő bácsinak előre néhány üveg kóstoló küldendő. Ha jó, — akkor jó, — rendben van, ha nem jó, — ami jó — akkor újabb szállítmányt kér, szakértői megállapítás végett...) Végül gyümölcsöt és feketekávé egy pohár édes likőrrel szervírozva.

Az esküvői ruha, ha nem fehér, úgy csakis ezüst-szürke legyen, mert ez a szín a legdivatosabb. Hozzá egy elegáns kepp, ugyanabban a színben, mint a ruha.

És legvégül: hetvenhét évig tartó örökboldogság legyen kísérője az új párnak Üdv. Szerk.

Felkérjük olvasóinkat, hogy a japán gomba-kuránál szerzett esetleges tapasztalataikat velünk közölni szíveskedjenek. Szerk.

„B. I. F.-né, Zalaegerszeg.“ Az olajfestményt méltóztassék langyos, tiszta vízbe mártott ruhával letörölni s aztán finom faolajjal vékonyan behuzni. Kézsókkal Szerk.

„Egy fiatal leány.“ Ha az illető fiatalember szüleivel ismerős, akkor idősebb nővére, vagy édesanyja, esetleg rokona társaságában meglátogathatja. Ez ellen senkinek sem lehet kifogása. Üdvözlettel Szerk.

Tisztelettel küldjük leghalás-akk köszönetünket a küldött címekért és lapunknak ismerőseik körében történt szíves ajánlásukért alább felsorolt mélyen tisztelt előfizetőinknek: Schönherr Károlyné, Halácsy Jenőné, vitéz Dező Ákosné, Jäger Tamásné, Kiszelyné, Magyary Gyuláné, Vankó Rezsőné, Krámmer Jánosné, Eitl Jánosné, Hovanetz Jánosné, Tettich Nándorné, Kuhn Jánosné, Rákóczy Lajosné, Fruzsza Józsefné, Özv. Óram Ferencné, Jungling Zoltánné, Kintzler Jenőné urasszonyoknak és Mózsik Rózsika, Printz Rózsika, Papp Piri, Putnok Erzsébet, Jancsár Bözsi, Hausner Ilus, Höffler Betty, Horváth Sárika, Kristóf Margit, Adámi Julia, Vínékker Jolán urleányoknak.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA
 Segédszerkesztő: tordai BÖJTHE ETELKA
 Kiadóhivatali igazgató: BARTHA ISTVÁN
 Kéziratokat nem adunk vissza.

**A MEGFIATALODÁS
 TITKA:**

JAPÁN

ARRA
 P2-

JAPÁN GOMBA

TÁVOL KELETEN ÉVSZÁZADOK ÓTA BEVÁLT HÁZI-
 -GYÓGYSZER. EREDETI IMPORTÁLT KULTÚRÁBÓL TENYESZTI
 GLOBUS GYÓGYSZERTÁR V. VÁCI ÚT 54.

Telefon: L. 975—28.

Kapható minden gyógyszerárban és drogeriában. Ha bárhol hiányozna, kimerítő használati utasítással együtt azonnal utánvétel szállítjuk.

Előfizetőink ingyenes hirdetései:

Páratlanul olcsón világmárkás zongorák, pianinók, részletfizetésre. Javítás, hangolás, kölcsönzés: *Ehall zongoratermeiben, Andrássy-ut 15.*

Menczer gőzmosó-üzem, kelmefestő és vegyőtisztító-vállalat gallértisztítása vezet, ára darabonként 10 fillér. Üzem és fiók: II., Zsigmond-u. 18. sz., Margit-hidnál, főútlelet V., Lipót-körút 19., fiók: VIII., Főherceg Sándor-u. 42., Omnia-mozgónál. Telefon: T. 108—99., L. 963—68., J. 52—17. Háztól és házhoz szállítás díjtalan, vidéki szállításokat gyorsan, postosan és saját vízmentes dobozaiban eszközöl.

Intelligens, 23 éves, félárva urileány ajánlkozik uri családhoz házikisasszonynak, nevelőnőnek vagy irodai alkalmazásra. Teljesen megbízható. Főzéshez is jól ért. Szíves megbízást „*Finom lelkivilágú*“ jelígeire kiadóba kér.

18 éves, félárva urileány, gyermekek mellé ajánlkozik. Alkalmazásban még nem volt. Kevésbé ért a varráshoz. Megkeresést „*Megbízható*“ jelíge alatt kiadóba kér.

Két intelligens leány ajánlkozik uricsaládhoz gyermekek mellé, esetleg háztartásban is szívesen segítkeznek. Ajánlatokat fizetés megjelölésével „*Két nővér*“ jelígeivel kiadóhivatal továbbít.

Kedves olvasótársnőimet kérem, ajánljanak nekem egy olyan intelligens, diplomás született német tanerőt, aki a Széna-tér közelében lakik vagy a házhoz járna kis fiamat németül tanítani. Csak olyan tanerőt kérek ajánlani, akinek jó módszere van a garancia arra, hogy 13 éves fiam haladni fog a már félíg kész német nyelvből. Hálás köszönettel *Magyné, II., Szegényház-u. 44., IV., I.*

Gödöllőn, Szentendrén 3—4 szobás, összes mellékkeliségekkel bíró, lehetőleg alapincézett, szolidan épült, jókarban levő, tehermentes, kertes családi ház kerestetik legkésőbb május elsejéig beköltözésre. Ajánlatokat részletes leírással, ár, telek nagysága és hely, utca, stb. pontos megjelölésével kizárólag tulajdonostól kérek. Cim „*Biró*“ jelíge alatt a kiadóhivatalban.

Havonta többször pár napi tartózkodásra Pestre jövök a ezért nagyon szeretném, ha ezen idő alatt jobb családnál tartózkodhatnék, illetve szállást kapnék, miután a szállodai tartózkodást nem kedvelem. Szíves ajánlatot „*Pécs*“ jelígeire a kiadóhivatalba kérek.

Lapunk olvasói közül ki volna szíves beprotezsálni vidéki, árva 23 éves urileányt fehérnemű-, felsőruha-, kalap- vagy kézimunka-szalomba teljes ellátással, fizetés nélkül. Szíves értesítést „*Diskrét*“ jelígeire a kiadóhivatalba kérek.

Keresek február 15-re jól főző szakácsnőt. Fialtal, intelligens nő előnyben részesül. Fizetés meg egyezés szerint. Fényképet és bizonyítvány-másolatot kérek. *Wolff Ottóné, Gyöngyös, Hevesm.*

Keresztény, intelligens családnál 3 hónapi tartózkodásra külön szobát keresek. Teljes ellátással vagy anélkül. Ármegjelöléssel ajánlatot „*Orvos neje*“ jelígeire a kiadóhivatalba kérek.

Intelligens uriaszony Szegeden lakó szintén uriassonnyal (lehetőleg magányos), ezután kíván ismeretséget kötni, hogy néhány heti ott tartózkodása — hasonlóval való viszonzása fejében — biztosítva legyen. Szíves értesítést „*Vasuti tisztviselőné*“ jelígeire a kiadóhivatalba kérek.

Keresztény uricsaládhoz vidékre kisebb gyermekek mellé menne magyar-német gyermekszerető leány. Varni és kézimunkáznai tud. Levélbeli megkeresést „*Pestkörnyéki*“ jelígeire lapunk kiadóhivatala továbbít.

A „Magyar Uriasszonyok Lapja“ mélyen tisztelt olvasóihoz fordul hosszú gyakorlattal bíró tanár, családember, hogy gyermekeiknek privátim tanításánál igénybe venni szíveskedjenek. Az eredményért jutányos díjazás mellett is garanciát vállal. Szíves megkeresést „*Tanár*“ jelígeivel a kiadóhivatal továbbít, vagy telefonon József 82—94. személyesen felvilágosítást nyújt.

Keresek egy intelligens, megbízható, vigkedélyű. (de szolid) született német kisasszonyt 9 éves kislányom és 4 éves fiam mellé, aki a gyermekekkel szeretettel tud foglalkozni. Reggeli órákban a takarítás megkivántatik. Csak olyanok irjanak, kiknek fényképes, hosszú bizonyítványaik vannak. Fizetés 500 K. *Dr. Murányi Károlyné, Kalocsa.*

Keresek szerény igényű, intelligens urileányt, aki pusztai háztartásban segítségemre lenne, könnyebb házimunkát elvégezné, két kis leánnyal szívesen foglalkozna a megelégedne egy csöndes pusztai otthonnal. Lehetőleg fényképes ajánlatokat kérek. *Dr. Székács Jánosné, Nagyszénás, Békés m. Székács-major.*

Intelligens szülész nő kényelmes lakásán szülönőket fogad. *Nagy Istvánné, Budapest, Bethlen-u. 5., II. em. Keletivel szemben.*

Nagy- és kismosáshoz legjobb a

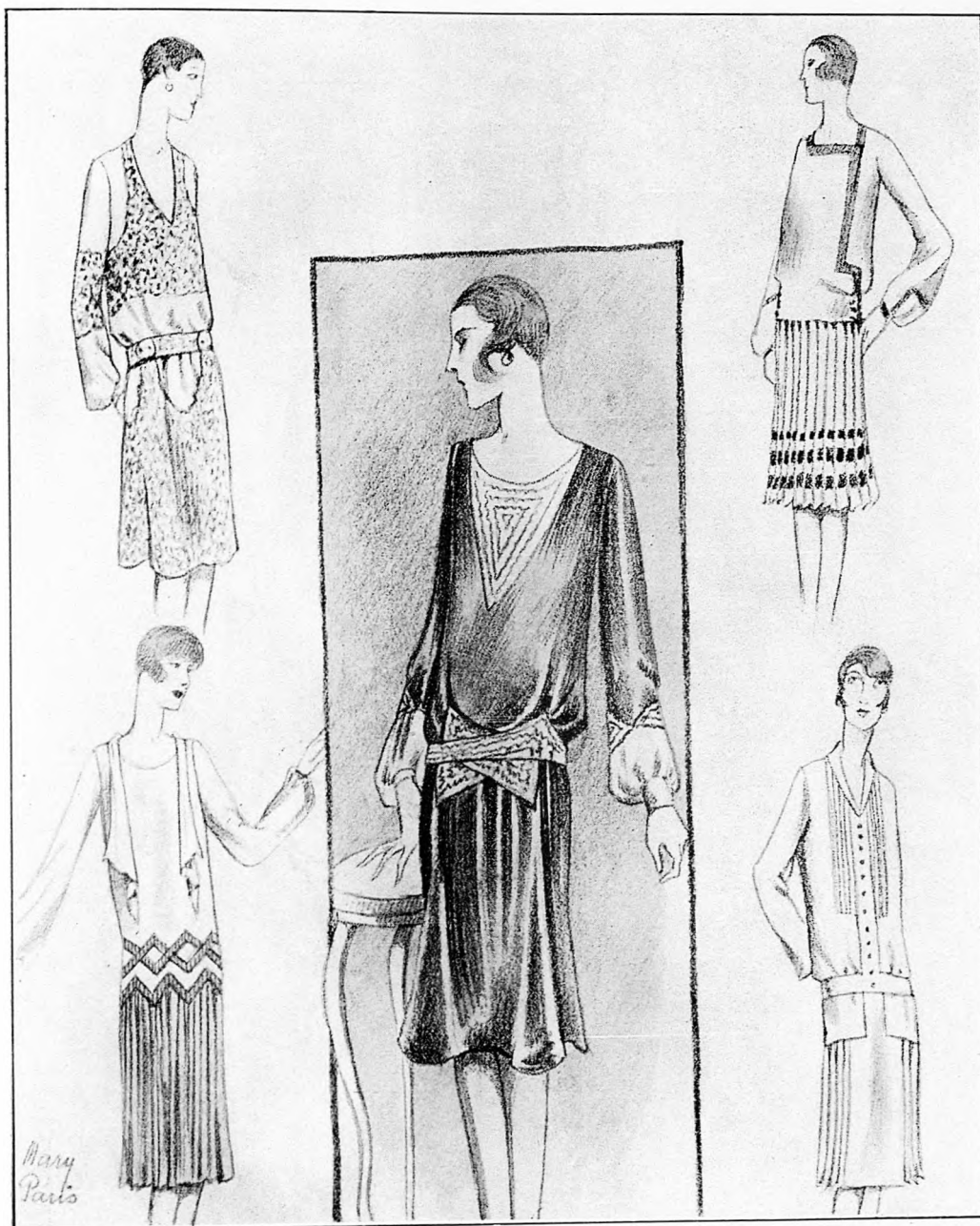
HÓVIRÁG

önműködő mosóanyag, mert szappan, vagy bármely más szer alkalmazása nélkül csak kifőzéssel minden ruhát

önmaga hófehérre mos.

Gyártja: Albatros Rt. (Lessive Phénix alapítása) Budapest, V., Nádor-u. tca 6.

Tessék szerkesztőségünk utján ingyenes mintacsomagot kérni.

2

3

5

1. Crêpe de chine ruha himzéssel.
2. Crêpe de chine plissé alj, georgette derék.
3. Crêpe satin ruha.
4. Eolin ruha plissével.
5. Délelőtti angol ruha.

1

2

3

4

5

Veres fotótele V, Harmincad-u. 3.

CSELVINSZKY ELZI, BÉKÉS.